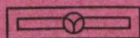
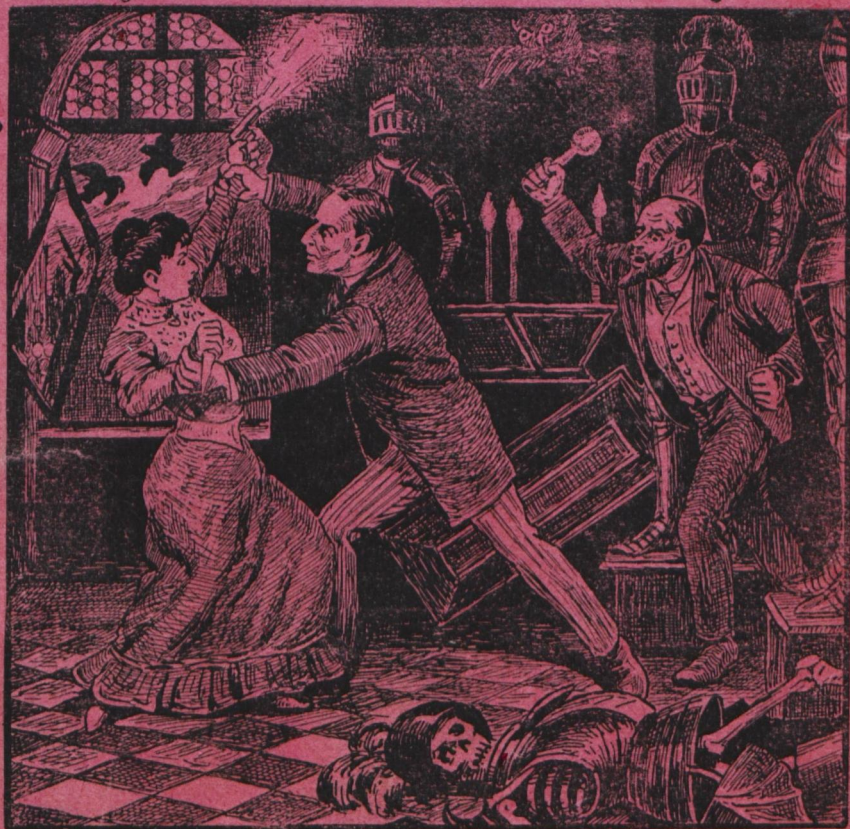

Kuulsa salapolitseiniku
Sherlock Holmesi päewaraamat

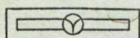
┌ Kuriteo kunztnikud. ┐

Kunni Sherlock Holmes naisterahwast kinni pidas tuli tema selja taga mees nähtawale, kes salapolitseinikule surmahoobi andmiseks käti tõstis.

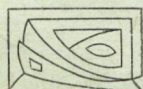

Kuulsa salapolitseiniku
Sherlock Holmesi päewaraamat.

Kolmas lugu.

Kuriteo

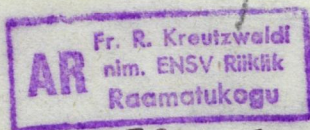
kunstnikud.

Ümberpannud W. Sepp

Argos

Doyle

78.685

A. Laurmann'i trükk Tallinnas.

1. peatükk.

Kas mõrtsukatöö wõi enesetapmine ?

„Olge kärmed! Ruttu, latid siia! Kõied kätte! Rähku, kähku, noor lord Charles on puiestiku tiiki kukkunud!“

Neid jõnu hüüdis wanadlane naesterahwas, kes lõõtsjutades toreda puiestiku kõnniteed mööda losji poole jooksis.

Mitmed uhkes riietes teenrid tuliwad kõra peale losji juurest uksest wälja ja silmitsesiwad ehmatawa kohmetusega pereemandat, kes waewalt arusaadawa sõnadega weel kohutawat sõnunit juutis korrata.

Õfimejel filmapilgul ei märkanud ehmatanud teenrid midagi ettewõtta; kohmetanult wahtesiwad nad ümberringi, kuni wana losji walitseja mehine heal neid tegewusele kihutas.

Lõõtsjutaw emand ees, tõised teenrid taga järele, tormasiwad nad nüüd losji puiestikku. Senna kogus ühtelugu losji inimesi juurde, ühed kõite ja latidega, kuma tõised riided seljast ära wiskasiwad ja wette hüppasiwad.

Tiigi põhi oli porine ja rohutu täis. Põlijed puud laotasiwad omi okki üle wee pinna, kuma ühest kohast kitsas jalgfild üle tiigi wiis.

Jah, noor lord oli tõesti tiigis. Teenrid nägiwad selgesti walget kätt wee pinna alt wälja paistma; wähe eemal oli ka weike saapa nina näha.

Teenijad ei wiiwitanud filmapilluqi. Kaks neist hüppasiwad weikse silla pealt tiiki ja läksiwad latide najale toetades furnukeha poole.

Nad wõtjivad jurnu walgejt kääst finni, kelle jõrnes uhke jõrnuus hiilgas, niijama ka jaapast ja püüdsiwad teda oma latide najal kalda poole wedada.

Wulijedes tõusiwad tiigi põhjast mudaje wee wullid ülesse, mis läbi endine selge weji mudajeks muutis.

Kaldale jõudes paniwad nad jurnu jammeldanud rohu peale. Mitmed teenijad nutjivad walju healega, kui nad oma kahwatu näoga armast noortherrat eluta nägiwad.

Wana losji walitseja ei kaotanud jilmawilguksqi oma meeleskindlust; ta tegi õnnetuma kuue, westi ja järgi eest lahti ja kutjus tõisa omale appi, et uppunut elule äratada katjuda.

Kartliku ootamisega waatas wanake üksijilmi külma koha peale.

„Õnnetus ei wõi weel kaua aja eest jündinud olla,“ ütles losjiwalitseja juba mitmet korda. „Ei, ei jee ei ole wõimalik, meie peame teda elusje äratama. Mis ütseb jir Walpole jelle kohta? Mehed, tehke kõik mis wõimalik, katjuge ta werd joojendada; meie peame ta elusje äratama, maksqu mis maksjab.“

Bereemanda hädakija oli wahе ajal läbi fogu losji tunginud ja ulatas kuini toreda eluruumini, kus lüminwalge juuksetega wanadlane herra kõrges leentoolis istudes tuffus ja alles jis üles ärkas, kui üks noor tütarlaps heleda karjatamisega tупpa jookjis.

„Jumala pärast, Charles olla tiiki tuffunud,“ hüüdis ta pool nuttes. „See on päris uskumata lugu.“

Minu wend — Charles — meie juguwõja wiimne mehe jugust wõja. Dnu — Dnu, kas jina ei kuule? Charles peab äraipunud olema.

Wiimaseid jõnu kuuldes, kargas wana herra ehmatusega püsti ja kotas oma kargu järele, mida ta alati käimise juures toeks tarwitas.

„Tule, Mabel,“ ütles ta ennaft noore neiü poole pöörates kes kibedasti nuuksuma oli hakkanud. „See ei wõi mitte wõimalik olla, jee on otse wõimatu. Charles peab elama, tingimata!“

Mõlemad läksiwad toast wälja, mis peale trepi marmoriist astmete peal kargu helin kajas. Dna wenna tütre najal toetades, tõttas lord Walpole nii ruttu, kui ilmaski enne, jinna kohta, kus inimeste kära neile kõrwu kostis.

Walus hägamine tungis wana lordi juust, kui paar teen-

rit temast mööda tormasiwad. Kas see kohutaw lugu siis tõesti õige oli? Kas kuri jaatus tõesti üksi meie sügurdõja ja maja peal seisab, jälle meile wõeraks on tulnud? Kas mina tõeste jelle tarwis ära neetud olen et waguji pealt waadata, kuida üks Walpole tõise järele hauda langeb?

„Ei, ta peab elama, ta ei tohi mitte jurra!

Mabel lastis wana herra käre lahti, ja jooksis kui põgeneja hirw üle rohu platsi tiigi äärde, kus teenrid wana lossi walitseja juhatusel weel ikka õnnetumat katsumiwad elule äratada.

Kas ta elab? hüidis ta teenrite wahelt läbi tungides, kus ta oma wenna furnukeha kõrwa põlwili langes.

„Meie ei tea jeda mitte, miis,“ wastas üks teener wäriwewa healega. „Ta ei liigutanud ennast ega anna enesest niiskit elu märki; kui meie ta silmad lahti tegime, siis oliwad need kui klaasist, ja ta nagu on —“

„Ta on jurnud! Ta on jurnud!“ kirjendas Mabel meeleäraheitlikult, kuna ta kui peast nõder, ennast nooremehe furnukeha peale wiskas.

Wana lord, kes wahel ajal ka sinna oli jõudnud pani käre filmade ette ja hoigas walusalt, nagu oleks nägemata löök teda tabanud.

See oli weel kaunis wara hommikul, kui üks wiisakas riides, terawa waatega, noore päraline mees Londonis mööda Bakeri uulitsat sammus.

Ühe lihtsa maja ees jäi ta korraga seisatama, tõmbas paar korda sügawasti hinge ja läks siis ruttuga trepist ülesse, kus ta ägedalt kella tõmbas.

Noor, haritud näomoega mees tegi ukse lahti.

„Kas herra Holmes kodu on?“ küsis wõeras, kuna ta lahtitegijast tähku mööda tahtis tõtata.

„Ta on kodu? Siis on hea, mina pean temaga kohe kokku saama.“

„Herra Holmes tuli väga hilja koju ja magab weel,“ wastas kuulja jalapolitseimiku abiline Harry Daxon. „See on tõesti ülekohus, kui ma teda effitan, herra Gordon.“

„Üks kõik, teda on aga tarwis ülesse äratada, hüidis wõeras. „Se on väga tähtjas asi, milleks ma ilma tingimata

herra Holmesi abi tarwitan. Aratage teda minu wastutamise peale ülesse.

„Siwa,“ pomises Harry, kuna ta magamise kambrisse läks. „Kui teil kõige juurem häda on, siis tulete teie igakord meie juurde. Ja kui minu meister oma tööd teie kasuks täide on jaatnud, siis ei tahaks teie teda enam nähagi, waid püüate kõif taju üksnes politseile omandada. Kui mina herra Holmes oleks, siis ma teid jelle eest küll ei tänaks, aga see ei oleks parem, kui keegi põdra käest wärsket heina tahaks ära wõtta. Ega ta ju ometi järele ei jätaks. Sest niipea kui ta mõnest uuest flindmujest kuuleb, on ta kohe kui jahikoer nuuskimas.“

Herra Gordon oli wahel ajal wõeraste tuppastunud, kus ta kui oma kodu nähti olema. Ta istus pehme tooli peale ja silmitses ümberringi.

Tal ei olnud kaua tarwis oodata. Mõne minuti pärast astus Sherlock Holmes öö kuues, uksest sisse; ehk ta küll roidunud ja wäsinud näitas olema. oliwad temal siiski ergad ja targad silmad, mis tema waimu kindlusega täiesti kokku pasijiwad.

„Noh, herra Gordon,“ ütles ta politsei inspektorile kätt andis, „mis teil siis on? Kas midagi nii wäga tähtjat asja ette on tulnud, et teie mind nii wäga pehast wälja kihutate? Mina olin jee öö jälle kord linnas, muidugi weitsel jalutamise käigul, et piisut wärsket õhku hingata.“

Sherlock Holmes naeratas jelle juures ijeäralikult.

„Haha, ilus jalutamise käik küll,“ pomises Harry, kes teewett walmistas, „jee on juba teada. Wärsket õhku wõisite küll mõnes niijugustes keldrites ja warga koopates hingada kus mõrtjukad ja kõifjugu kurjategijad elutsiwad.“

„Kuulge, kallis Holmes,“ alustas Gordon pool juurewiisilise pool jöbraliku healega. „Mind aeti weel palju warem julgedest üles. Teie ei wõi jeda unesgi arwata, kes mind jeda jundis tegema.“

See oli lord Walpole, kelle toredas palees ma natukejse aega wiibisin, kuhu ta mind kutsuda laskis.

Mulle jaadeti hobused järele ja ma wõin teile ütelda, jee oli hullupöörane jõit jenna.

Wanker lendas enam õhus, kui kindla maa peal, nii et ma mõni kord ennaft õhulaewas arwajin olema. Lühidalt, meie jöndjime ime rutulise ajaga sinna, kus mind lord juba ootas ja kohe jutule wõttis. Seega olin mina kõige esimine

ametnik, kes uuest õnnetusest kuulis, mis ühe kõige rikkama ja auusama perekonnale Inglismaal osaks on saanud.

Ühesõnaga ütelda noor lord Walpole, kõige wiimne nendest kolmest wennast, on omas waimunõdruje pimeduses oma elule otja peale teinud.

See waimurikas elawa hingeline suurtsugu noormees on ennast oma puiestiku tiigis ära uputanud."

"Gordon," ütles Sherlock Holmes tõsiselt, oma teetasji kõrwale liikates. "Teie toote mulle küll õige arwa miskit uudist, aga seeford ei teadnud ma sellest loost tõesti midagi. Waatke, hülidis politseiametnik wõidu rõemus. "Teie wõite ka wahel minu käest uudist kuulda.

Kui tuntud kriminalist kes nii palju aastaid juba teenistuses on olnud ja oma ametid korralikult pidanud olen ma lordi poolt kutsutud wiimase Walpole perekonna liikme üle walwama kes jelle põhjatuma rikkuse pärija on: see on mijs Mabel Walpole. Wana lord on kellegi tundmata käest kirja ijeäralise hoiatujega saanud, jellepärast kardab ta mit õnnetust. Mõtelge ometi jeda juurt ujalduft, mis muidugi ka auusaste tajutud jaab. Selle juures on ka muidugi wäga juur wastutamine, ja —"

"Gordon ei saanud lauget lõpetata, jest et Sherlock Holmes oma tooli ägedalt eemale liukkas, nii et jee pöranda riide peale ümber kukkus.

Paari hüppimijega oli kuulus jalapoletjeinik akna all, liukkas pijut akna kardinad eest kõrwale mis akna ruutuji kinni tatsiwad, ja wahtis natukeje aega uulitjale.

"Kallis Holmes, mis teie nüüd teete?" küjis Gordon pool kohkuwalt. "Mina tahan teile jeda lugu kuni lõpuni jutustada. Kõige pealt jelle jaladuslise hoiatamise kohta —"

Politseiametnik ei saanud jällegi oma lauget lõpetada, jest et Holmes juba akna alt ära oli tulnud ja Harryt käega oma poole tõmbas.

"Pane hoolega kõik kõik ukjed lukku," käskis Holmes. "Ja siis waata hoolega jelle järele, et peale meid ega meie majatallitajannat kedagi inimest majas ei ole. Pane kett weel ukse ette ja ütle, et emand Bonnet kedagi inimest uksest jisse ei laje. Kui ja jellega walmis oled, siis tule jia tagasi."

Harry läks wiibimata käsku täitma. "Kui Gordon jelle peale edasi tahtis rääkida, ei lastnud teda Holmes jeda teha.

Gordon kehitas õlajid. Ta istus nii kui tuliste jüte peal sest et ta oma uudist lõpuni jutusta tahtis, kuna Sherlock iga kord niijuguse näo tegi, mis teda jenni waikima sundis, kunni Harry Taxon wiimaks tagasi tuli.

"Kõik on korras, "teatas ta. "Ühtgi inimest ei ole peale meid majas. Emand Bonnet seisab wahi peal ja on walmis oma kohwi sõprugi ära jaatma."

"Hea küll," wastas Sherlock Holmes. "Sa oled minu juures juba mõndagi õppinud, seega ei ole mul tarwis weel ise järele waatama minna.

"Aga nüüd, herra Gordon. Ütelge mulle ometi, teie õnnetuie ronnk, kuidas tulete teie jelle mõtte peale, et mind jelle lou jisse mässida? Ütelge mulle, kes on Teile jeda nõuu annud? See peab päris wana tont ise olema. Muidu pean ma wahel ennast ise teie teenistujesse pakkuma, kuna see kord, kui mul jelleks kõigewähematgi himu ei ole, kuri jaatus teid just minu juure jaadab.

"Mispärast ei wõtnud teie jeda juure wastutamisega ametit mitte oma peale üksi? Mikspärast tahate teie mind jelle juurde abiks jaada, sest jelle nõuuga olete teie kahklemata minu juure tulnud?"

"Jah, mina — mina," kogeldas Gordon, "waatke, mu kallis Holmes, meie tunneme ühtedõist juba kaua aega. Meie oleme nii jagedaste ühteteist aitanud ja et siin tõega juurt jumma raha wõib teenida, mis ühe perekonna ijale, nagn mina olen, juureks abiks on, siis mõtlejin ma, mõtlejin —"

"Jätke oma tühja mõtlemist kus jeda ja tõist; nüüd hakab ka meie Wana-Inglismaa politsei juba tühja mõtlemistega oma kallist aega raiskama!" Ütles Holmes nagu nerwihaiguses.

"Mis meie wastastiku abi ja aitamise kohta tuleb ütelda, siis arwan ma, et see peaaegu alati ühepoolik oli. Minul on ikka see auu olnud, tööd teha, kuna teie jelle eest wõidu pargasi olete pärinud. Aga et teie see kord just jelle peale wälja lähete et, Sherlock Holmesi tõise ilma jaata, jeda ma teist jugugi ei ootanud ja ei kiida jeda mitte. Teie olete sõharduste asjade juures minuist muidu wäga wähe hoolinud. Nüüd aga tahate teie mind jellesse kaclamurdja loo jisse mässida?"

Gordon, teie õnnetuie ronnk, kui teie ettenägija ehk prohewet oleksite, siis wõiksite teie ka oma jurma wikatiga teie õla taga hirwitamas näha."

"Kõige pühade nimel, mis asjust teie nüüd räägite?" hüidis polehtiametnik kägega juukseid jafides.

"Teie räägite kohutavaid asju. Mina pidin jüa jurma ühes toonud olema? Ja, mikspärast jüis? Kas see jüis nii kardetaw on, ühe noore ja kõrgeft jouft neiu kaitsemist oma peale wõtta? Seda tuleb üsna jagedaste ette.

Amerikas lajewad milliardide omanikud wäga jagedaste oma perekondaji walwata, jekt et mõni perekonna liige iga filmapilt ärawarastatud wõiks jaada. Ja Teie, Holmes, kes muidu rööwlitele ja mõrjukatele julgeste wastu olete läinud, ajate nüid niisugust juttu.

Maailma kuulus jalapolitseinik oli püsti tõusnud ja hra Gordoni ette astunud.

"Etteaimamata ingel olete teie küll," tähendas ta otjekohelisel wiisil, nii kui sel kuuljal ja diglafel mehel kombeks oli.

"Kuulge, Gordon, wõtke minu head nõuu kuulda. Ütelge lordile, et teie mitmete wotamata põhjuste tõttu, kas liia teenistuse, ehk ämmaeide wõeraks tulemise ehk kogune jia tapmise pärast jelle noore neiu walwamist oma peale ei wõi wõtta.

Minu nõuandmine on küll wiist muidugi hiljaks jäenud jekt et teie jelleks oma lubamist juba andnud olete ja kui auus mees, keda jónast peetakse, ei wõi teie ju enam tagasi astuda.

Alga jellega, minu armas Gordon, olete teie omale juba kõie kaela ümber sidunud, ja, et teie jelleks jüa tulete, et minu nõuu ja abi tarwitada, olete teie ka mind, Sherlock Holmesit, enesega ühes hukatuje jüsse wedanud."

---

2 p e a t ü k k.

Tundmata waenlane.

Kui Sherlock Holmes jeda jai lõpetanud rääkimast, walitjes tuas tükk aega piinlik waitus.

Inspektor Gordon tõmbas kättega ühtelugu läbi juukse, kuna Sherlock Holmes mõietes afnast wälja waatas.

"Sellest ei jaa mina aga mitte aru," ütles politsei ametnik wiimaks uueste juttu alustades. "See on mulle otjekoheseks tatuslik. Dige see on, et Walpole perekonas nüid, lühikese aja jees, kolm jurma õnnetust on olnud, ja nimelt ijeeneste tap-

miste põhjusel, nõdrameelsuse wainupimeduses. Esmine nendest, lord Arthur Walpole, kes oma wanemate warase jurma järele selle perekonna pea oli — las'is ennast jahi peal maha.

"Ja muidugi, muidugi," tähendas Sherlock Holmes. "Üsna õige. Tema käib jahi peal, las'eb seal jänejed ja metslindusi ja korraga tunneb ta ennast elust tüdinemud olema."

Ta seab piisji otja omale wastu pead, siis põrutab ta laengu omale pähe ja langeb jurmalt maha. Üsna õige, herra Gordon, iseeneje tapmine, iseeneje tapmine!"

Kuulsa jalapolitseiniku heal awaldas niijugust pillkamist, et inspektor üsna kohkunult tema otja waatas.

"Mis jee siis muud peab olema?" ütles ta. "Lord oli aina üksi seal, kui ta ennast maha las'is."

See jai ju kindla tunnistuste waral tõeks tehtud. Pealegi ühe kõrge politseiametniku juures olemites, kes ka seal jahi peal oli.

Ja nüüd tõine lugu: Noor lord Robert omas los'is, Wale'is, kust ta ülevalt torniist maha hüppas.

"Noh, noh," tähendas Holmes jelsamal pillawal toonil. "Tema filmitseb los'ji toredat ümbrust, ja korraga saab temal maa pealsest elamisest himu otja. Ta hüppab ülevalt torniist alla los'ji hoowi peale puruks. Zreenetapmine, iseeneje tapmine muud midagi!"

"Herra Holmes," hüidis Gordon, "teie jõnad panewad mind kangeste inestama!"

Tema juures ei olnud seekord kedagi; tähendatud noorel mehel oli ka hiigla jõud. Tema ei oleks ennast kellegistgi ülevalt alla wijata lastnud, jee on täieste aru jaadaw.

Ja nüüd, jee eile õhtune kolmas lugu. Kas teil ka selle üle kahtlust on, et lord Charles ennast tiigis ära ei uputanud? Õnnetust ei ole selle kohta wõimalik mõeldagi.

Minule on jee asi täieste selge. Niijugused elulustilised inimejed tüdinewad jagedasti peagi omast elust ära.

Õnnetu noor mees on korraga kassipidise mõttesse langenud ja nõnda oma lootuserikkale elule otja peale teinud."

"Ja muidugi," tähendas Charles Holmes pakju juitju pilwe juust wälja las'kes. "Südamel walu, kassipidised mõtlemised, hüppamine üle silla — wull — wull — wull — möödas on kõik! Jah, iseeneje tapmine!"

"Wainlik ööpimedus, nõdrameelsus," ütles Gordon juure li-jades. "Nende kolme õnnetuma mehe wanemad elasiwad kaue-

mat aega koloniides ja wäljamaal. See mõjub fagedaste kurja jaatusega nende järele tulijate peale.

"Jah, muidugi, see on nende wanematest päritud wiga," lijas Harry Taxon elawalt juurde.

Sherlock Holmes wõttis piibu juust, ja waatas iseäralise näoga mõlemate otja.

"Gordon, Harry, teie ilmasüita inglid! Langege ometi ükstõisele kaela ja andke juud. Teie olete wagad tallekesed! Döepoolest, jelle kurja maailma jääks olete teie liiga head!"

"Herra Holmes," hüidis politseiametnik pahaselt, "ma pean teid juures auus aga kui teie minuga jahardusel wiijil tahate ümber käia, siis pean ma teist lahkuma. Teie pilkate meid ja iseäranis just mind."

"Jäege aga rahulikult istuma, herra Gordon," ütles Sherlock Holmes, kui ta politseiametnikku püsti nägi tõusma. "Minu mõte on praegu wõlla nali, aga mitte teile pilkamiseks. Just jelle wastu on see asi liiga tõjine, nii et ma oma elu midagi enam ei arwa wäärt olema."

"Aga herra Holmes," hüüdis Gordon pool kohkunult.

"Hüwa, ma tähendasin teile jeda juba ennemalt," ütles kuulus jalapolitseinik. Teie olete minu juurde tulnud, ja sellest teab igakõks, et teie mind omale abiks tahate saada. Sellega on minu jaatus peaaegu juba kindlaks määratud. Tema silmitses mind kui teie abimeest, jellepärast saab mulle ehk peagi see õnn osaks, et ma waimlises nõdrameelsuses omale otja peale pean tegema!"

"Ma palun teid herra Holmes," ütles Gordon ägedalt wahela, "ega teie sellega jeda ei taha ütelda, et noore lord Arthuri jurm jaladuslikul wiijil teiste inimeste käte läbi —"

"On äratapetud," ütles Sherlock Holmes raudse rahuga wahelerääkides.

"Mis," hüüdis Gordon, "ja lord Robert, kes tornist maha kukkus?"

"Arge karjuge ~~ni~~ waljuste," waigistas teda Holmes, "Londoni majade seinad ei ole nii paksud. Ka lord Robert lõpetas oma elu mõrtsuka käe läbi."

"Ja lord Charles, kes eile õhtul tiigist wälja sai tõmmatud?" kogeldas Gordon.

"Tema juri nõndajamuti mõrtsuka käe läbi," wastas Sherlock Holmes oma piipu juust wõttes ja laua peale pannes, mis alati nii palju tähendas, et kuulus jalapolitseinik juures meeleärrituses oli.

„Noh, jellest jaagu küll aru, kes tahab,“ ütles Gordon wiimaks pearaputamijega. „Kui teie niipalju teate, herra Holmes, ja asjadest aru saate, millest mul aimugi ei ole, mikspärast ei ole teie jellest meile ennemalt juba mõnda märki annud? Teie teate jeda väga hästi, et politsei teid ujub ja iga tahes abiks oleks olnud kuriteo jälgile jaada. Wana sõpruse pärast oleks mina ise esimene olnud, kes teile appi oleks tulnud.“

„Väga sõbralik,“ naeris Sherlock Holmes. „Dõe poolest herra Gordon, teil on hea jüda, mis teile aga midagi kaju ei oleks saatnud, jest et neid jälgi mööda mis mul oliwad, midagi ette wõtta wõimalik ei olnud.“

Ma tean üksnes jeda, et keegi inimene on olemas, kes neid õnnetusi korda jaadab, kes juba kolm prisket elu ära on häwitanud. Kes teab, kui palju ta weel teija inimesi jurma on saatnud, jeda ei wõi jugugi arwata, ja ma ei usu et jee üleüldse ilmsiks saabgi.

Selleks on jee kelm liiga kawal, ka ei tööta ta mitte ise waid mõne abilise läbi.“

Tema juhatab oma tööriista kindlast warjupaigast.

Braegu ei ole kellegil wõimalik jeda kohutawat inimest walge ette tuua ega selgeks teha, et tema nende mõrtsuka tööde korda jaatja on, mis üks teise järele Walpole juguwõjas on ette tulnud.

Minu arwamise järele saab küll kogu Walpole juguwõja ära häwitud, ka teie kaitsealune, Gordon, peab surema. Mikspärast? Seda saab meile aeg näitama.“

„Aga kes jee on siis, kes — kes?“ karjus inspektor äritult. „Herra Holmes, teie olete peaaegu wõimatuid asju korda jaatnud, teie olete kurjategijaid sealt walge ette toonud, kust keegi neid ei teadnud arwatagi. Wõtte jeda lugu käpile, otjige jeda kurjategijat wälja, teie wõite ju kõik teha, mis teie tahate!“

„Kas ja kuuled, Harry?“ ütles Holmes oma abilisele ja õpilasele, „nüüd tuntakse ometegi minu töö ja talituse wäärtust, nuidugi on jee meele ärritusega räägitud, ja saab pärast wistist jälle tagasi wõetud.“

Mis aga jellesse inimesesse puutub, armas sõber, siis ei tunne ma teda mitte; wõib olla, et ma teda ilmaški oma filmadega ei ole näinud, jeda ma aga tean, et ta olemas on.

Ma tunnen teda, ma aiman teda, ma wõin teda oma waimu filmadega näha. See on nõnda ütelda, loomulik instinkt, mis mulle teda tunda aunab. Aga ma arwan, et teie jellest aru ei jaa.“

"Ei mina jellest aru ei jaa," ütles Gordon pead raputades. "See on minu kohta liiga kõrge. Mina ujun üksnes ijeeneje "tapmist, ja olen oma sõna annud, et teatawat neiut kaitsta. Tahate teie mulle jelleks abiks olla, herra Holmes?"

"Ma pean tahtma," wastas kuulus mees. Mul ei jae jelleks enam muud nõuni üle. Teie tulite otse teed minu juure et mind jelle paha lou juurde abimeheks ja kaitstjaks kutsuda.

Meie tundmata waenlane teab jeda juba, ta teab, et temal Sherlock Holmesega tegemist jaab olema, kes jinna maale temasje ei ole puutumud. Ta teab et teie praegu fiin olete, ta teab ka jeda, et ma teie pakkumist wastu wõtan, ja nüid püiab ta mind nii ruttu kui aga iganes wõimalik on, kõrwale jaata.

Wõidib olla ka teid, Gordon, jellest hoolimata, et teie perekonna isa olete, jae inimene ei tunne ühtegi halastust ega armuandmist. See on hirmsam kui wana jaadan ije.

Ta ei tunne armuheitmist ega andeksandmist.

Ta tunneb üksnes kurjust. Olgu siis, kui ta teid omale jugugi kardetawaks ei pea.

Ka elajate kuningas lasseb mõnikord hiirikest ma teed jooksta, jekt et jee temale jugugi kardetaw ei ole.

Ta häbeneb oma kápaga teda furnuks lüüa, panterit aga harab ta kóhe kinni, kui jee tema lähedale tuleb. Ma räägin mõistu wiisil, Gordon, ärge pange jeda mitte pahaks.

"Teie olete hiir mina panter. Aga jee löwi, kes maha murrab, jee kartetaw metsaloom, jeda mina üksnes aiman, jee on jee tundmata waenlane, kes Walpole juguwõija maa pealt tahab ära häwitada!"

Jälle waitiwiwad kóit. Harry Taron, kes oma isandat ja miestert tõiesti tundis, oli näost natukene ära kahwatunud, jekt nõrda ei olnud Sherlock Holmes weel enne rääkimud, ei ilmaski nii tõisjel toonil.

Wiimaks pani Sherlock Holmes oma parema káe inspektori õla peale.

"Olgu jellest küllalt," ütles ta, "wõtke teie noort neiut oma kaitse alla, ärge minu eest enam muretsege."

Ma olen kord jellesse asjasje mässtitud, kust mul enam tagasi astumist ei wõi olla. Meie kuri ja jaladuslane waenlane teab juba nüid, et Sherlock Holmes tema jälgil on.

Nüid algab wõitlus. Kes jáeb alla, kes wõidab — jeda ei wõi ma mitte teada. Aga arwamise järele olen wist küll minna jee mees kes hukka jaab; ka minu wõimujel on omad

piirid. Seeford on mul niisugune wastane, keda kõige kurjategijate künigaks wõib nimetada.

Lühidalt ütelda, minu aau seisab nüüd mängu peal, kas ma wõidan ehk langen. Nüüd minge koju, herra Gordon, mina jaan oma kohut täitma. Sellest filmapilgust saadik olen mina jelle tundmata kurjategijaga wõitlust alganud.

„Aga mina olen juba lordile ütelnud, et ma teid enesega ühes tema juurde toon,“ ütles inspektor kaeblikult. „Mina ütlesin temale kohe, et ma teid omale abiks wõtan. Jah, ma wõin teile otjekohe üteld, et lord teie nime mulle ije kõige pealt nimetas, ja küüis, kas kuulus jalapolitseinik Sherlock Holmes tema wenna tüdart oma hoole ja kaitse alla ei tahaks wõtta. Mina olen ka inimene ja tahan wahel puhata; noor neiu ei tohi aga mitte ühte filmapilkugi enam üksi jäeda.“

Sherlock Holmesi nägu läks ifka tõsijemaks ja pahasemaks.

„Noh, üks rumalus enam ehk wähem, jee on praegu üks kõik,“ pomises ta. „Sellega on meie lugu weel palju kardetawamks ja hädaohtlikumaks muutnud. Nüüd teab jee kohutaw waeulane, et ta mind Walpole lossidest leida wõib.“

Pagana pihta, nüüd pean kõik mõistust kokku wõtma, mis aastade jookkul õpitud on. See tähendab, pea peab nüüd omal kohal pidama et kudagi ekkitust ei tuleks.

Ja jelle juures ei wõi ma teadagi, kust poolt mind hoop ähwardab, otje pimedast peast on tarwis edasi tormata! Holmes, Holmes, wõta oma wiis meelt kokku, muudu walitseb ühel ilujal päewal meie Londoni kurjategijate hulgas aina rõõm ja hõistamine, et kelmide tagaajaja oma otja on leidnud.

Hüwa küll, minge Gordon nüüd koju ja ütlege lordile, et teie jündja⁺ kaitset noore neiu jaoks muretsete. Urge minu pärast pead waewage ja kui ma korraga teie lähedal nähtawale ilmum, siis näitate, et teie mees olete, kes meie ühendatud ettewõtmises külmawereline ja peale haataja mõistab olla.

See wõib kergeste wõimalik olla, et ma järsku teie ette ja teile paar sõna kõrwa jüüsjä jostistan. Laske enesele lordi poolt täied wolitirjad anda, et teie omale awitajaid wõite wõtta, kui jeda tarwis peaks olema, nii et teie oma teenistusje neid inimesi wõite wõtta, keda teie aga ije tahate. Urge unustage jeda tegemata, muudu teete minu talitamise ütlemata raskest, ehk koguni wõimatumaks.

„Nüüd aga minge oma teed, inspektor, mina pean ka

omad ettevalmistamised korda jeadma. Jätke iga juhtumise peale oma perekonnaga jumalaga, sest meie ei wõi sugugi teada, mis kõik ette wõib tulla."

Kui Gordon mõni filmapilt hiljem sealt lahkus, oli ta õige rufutud olekus.

Ta sammus pikamisi figarit juitsjetades edasi ja kui tema käest korra ga keegi wiisakas mees tuld palus, waatas ta nii ähwardawalt selle otja, et paluja kohkudes temast eemale taganes.

Politsei inspektoril nähti nüüd filmad ees ja taga olema. Ta waatas hoolega ette, et keegi tema ligidale ei pidanud veajema, läks iga wastu tulija eest kaugele ringi mööda. Nii wäga oli Sherlock Holmesi tõsine jutt temasse mõjunud.

Sherlock Holmesi korteris pööras kuulus jalapolitseinik ennast Harry Taroni poole.

"Mina olen juba küllalt maganud," ütles ta, "ja ei usu, et nüüd nii ruttu uni tuleb. Aga enne ei saa ma täna siiski kodust wälja minna, kui alles õhtu widewiku ajal.

Sinna maani on mul weel mõndagi tegemist ja talitamist.

See wõib olla et ma omal jalutuse käikudel, mis ma nüüd ette wõtan wahel tagasi siia tullen, Harry.

Selle tarwis pead ja kõik sisse ostma, mis elu ülespida- miseks tarwis läheb, kui jee ka emand Bonneti piisut pe aks pa- handama.

Ea pead ise poobides käima, sealt kas tüki liha ehk muud kraami wälja walitsema, jeda siis kohe ära wõttes oma nahast tasku pistma ja ka kohe koju tooma.

Kui inimesed imestades sinu otja waatawad, siis ära hooli sellest midagi. Ära wõtta midagi sellest mis sulle pakutakse, waid walitse aga ise.

Ära tee jeda asja teijeti! See wõib meie mõlemite ja ka emand Bonneti elu maksta.

Sina oled weel noor ja tubli pois, ma ei tahaks sind mitte ühes enesega hukatuse sisse wedada. Nüüd ja tead, mis jul teha on; mina tahan ennast oma reisu tarwis ka walmis- tada ja ei soowi eksitamist.

Kui keegi minu järele küsib, siis ütle, et ma kodust ära olen läinud.

Sennikauaks jumalaga!"

Harry näitas piisut kohkunud olema, ta tahtis mõndagi pikemalt järele küsida. Sherlock Holmes aga liiskas teda ta-

jalesti uksest välja ja läks ise oma kambriisse. Seal kuulis tema noor abiline teda veel kaua aega ümber kobama, jahtliki lahti tegema ja jälle kinni panema.

Arvatavaste wõttis Sherlock Holmes omale sealt mitme-juugijid riideid kaasa, millede abiga ta ime meister oli, et en-
nast täieste tundmataks teha.

3. peatükk.

Saladuslik hoiatamine.

Harry Taroni kannatus hakkas juba otja lõppema, jest et õhtu kätte jõudis, enne kui Holmeje üks lahti läks.

Kambri oli kõik läbi segamini, nii kui see sealenamiste alati wiisiks oli. Seal seisiwad raamatud, ajakirjad, klaasid ja purgid keemia aparatuuridega ja tuhande muude asjadega läbi segamini, mis kuulus jalapolitseinik kõik tarwitas.

„Harry,“ ütles Holmes iseäraliku rõhuga, „kui juba pi-medaks läheb, siis lähen mina siit ära. Ma olen kõige oma ettevalmistamistega valmis. Müüd aga on mul lange jõugi iju. Kas sa kõik nõnda tegid, kui mina sind käsiksin?“

„Ja muidugi, meister,“ wastas noormees. „Emand Bonnet aga arwas, et mina peast rumalaks pidin olema jäänud, kui mina tema käest nahest kotti nõudsin ja toidu kraami läkkin isse ostma. Ma tegin kõik nii, kuidas jeda käsiksite.“

Liha, atawilja ja kõik muud toidu kraami ostsin ma nii-palju, et neid jelleks korraks küll saab.

Meie perenaine walmistab praegu toitu.

Ma ütlesin temale, et ta liha enne panni peale ei pida-mud panema, kinni teie omast kambriist välja tulete, jest et ta muudu külmaks läheb.

Müüd ma lähen temale kohe ütlemata, et ta liha praadima paneb.“

„Lase jäeda,“ ütles Sherlock Holmes oma abilisele.

„Ma lähen ise kööki ja waatan kõik järele.“

Harry lõi kohmetama, kuna ta uuriwalt oma pere meest silmitjes.

"Hüwa, hüwa, mu pojuke," ütles Holmes ijeäraliku naerataamisega. "Sa olid waheajal korra kaunis kaua kodust ära, selle aja sees kõlistadi kaks korda tella. See näitab, et keegi siin käis. Mina taltjutasin oma uudise himu ja ei läinud ijeäraliste põhjuste pärast mitte waatama. Minu praegune seisakord on ju väga hädaohtlik.

Holmes läks kõõki, kus hoolakas perenaine jõogi walmistamisega kangesti ametis oli.

"Hea, et teie ije süia tul'te, herra Holmes," hüidis perenaine temale juba eemalt. Herra Tagon ütles mulle, et teie wähe kauemaks ajaks kodust ära pidite minema. Teie peate selleks wäheralt ühe tubli lõunajõogi jaama, kes teab, millal teie jälle niijugust wärsket praadi saate."

Sellega wõttis ta ühe tuli uue panni riikli pealt, millega weel kordagi ei olnud praetud.

"Teie olete uue panni oftnud?" küsis Holmes, kes jeda uuriwalt silmitses. "Teie olete jeda alles hiljuti oftnud?"

"Ja muidugi, herra Holmes," wastas perenaine. "Umber poole tunni eest trelwas siit üks pannide müüja mööda minema. Mina ei tahtnud temaga küll esite midagi tegemist teha, aga et ta väga odawaste mulle pakkus ja wana panni peaaegu uue hinnaga lubas wastuwõtta, siis saime meie peagi ühe-teisega kaupaa."

Sellega tahtis emand Bonnet liha tüfid panni peale panna, mida aga Holmes ei lasknud teha.

"Praadige esmalt üks weike tüff aga ära ja andke siis minu kätte, enne ärge pange selle panni peale enam raasugi, kunni ma teile selleks luba ei ole annud. Liawilja ja muud toidud wõite teie selle wähe peal walmis teha, aga omas wanas pottides ja jõogi nõudes. Ehk ostsite teie weel teija kõõgi nõusid selle kaupleja käest?"

"Ei, ainult selle panni üfipäini," ütles inestaja perenaine pool kohkunult. "Aga herra Holmes, mina ei saa teiest enam jugugi aru. Sellel pannil ei ole misgit laitust, waadake, kuidas ta hiilgab ja järeab, mina puhastasin teda weel pisut, ehk jeda küll jugugi tarwis ei olnud."

"Tehke aga niiwiihi, kuda ma teid käsliin," ütles Holmes kindlalt.

Pea raputamisega täitis perenaine tema joowi.

Liha tüff oli peagi inglisi wiisi järele ära praetud.

Holmes wõttis jeda panni pealt, õõsutas mõned ko

käes, et ära jahutada, ja astus siis üles katuse alla, kus peju kuivatujel rippus.

Pööningu aken wiis ühe madala katuse peale. Mõnal oliwad tugewad trellid ees, mida Holmes oli lastnud teha, kui ta sinna korterisse oli tulnud, et jeda kaudu kutsumata külalised temale ei pidanud wõeraks tulema.

„Dore,“ ngeris Holmes, kui ta sealt wälja, katusele waatas. „Seal ta ju ongi, just kui selleks siia kutsutud.“

Wäljas katusel uitas üks juur must kajs ümber, kes oma kajakat õhtuje päikese kiiretest joendada lastis.

See oli üks koduta, rändaw kajs, kes oma õhje kontfertiga tihti Harry Taroni wihastas.

Pool ustmata piilus ta Holmeje poole ja näitas jellega nõu pidama, kas koke põgenema panna, wõi weel natuke oodata.

„Tom, Tom, waata siia,“ hüüdis Holmes, „Tom, liha — tule siia!“

Kajs ei liigutanud ennast paigastki, jest et ta jeda meelitamist õieti ei näitanud uskuma. Holmes aga fiskus pooleli praetud liha tüki wäikese raafuse ja wiskas neid kassi poole.

See ajas küüru jelga ja nuusutas juupäralist praadi, kui ei juudaks ta oma õnne õieti uskuda.

Siis aga kargas ta urijedes liha tükkide kallale ja neelas need ahnelt alla.

„Kas ma tõesti ehk ekjnuud peaks olema?“ pomises Holmes oma ette rääkides.

Umbes 7 kunni 8 minutid juba mööda läinud, kui kajs esimise liha tükki alla neelas — ahhaa, juba lähebgi lugu lahti.“

Seljal ajal pilgul hakkas kajs ennast ümber wiskama ja haledasti karjuma. Kajs, kolm korda kargas ta ülesse kõrgesse, siis langes ta katusele, weeretas ennast mitmetpidi küüru fiskudes ümber, ja jäi lõpeks waguajalt liikumata pikali maha.

„Wäga hea,“ ütles Holmes rahulise peanikutamisega. „Sellel tundmata waenlajel näitab õige juur rutt olema, tema mõtleb wist, mis parem on parem, ja sellest on näha, et ta mind mitte tühiwoks wastajeks ei pea. Müüd aga muretseme jelle eest, et üksigi inimene jelle panni peal enam liha ei jaa praadida.“

Holmeje perenaine kiskus kangesti ära, kui kuulus jala-

politseinik, tagasi tulles kõõgi kirwe wõttis, ja paari tugewa hoobiga iluja panni kildudeks katki raidus.

Panni tüki andis ta imestawa Harry kätte. „Säh, mata nad kuhugi maa sisse, ühe wäikse tüki wõtan ma aga omale, et jeda pärast järele katjuda, mis kihwti ollud temas warjul on.“

Ragu näha on pann niijuguse kihwtiga ära kihwtitatud, mis siis alles wälja tuleb, kui pann tulijeks läheb, jee on, kui temaga midagi saab praetud. Misjuguine jee kihwt on, jeda ei tea ma weel ifegi, aga küll järele uuri- mine jeda selgeks teeb.

„Minu waenlane näitab ütlemata kawal inimene olema, kes jeda panni nii ojawasti on mõistnud ära kihwtitada.“

Ta rehkendas, et mina ja mu pere tingimata jelle panni peal küpjetatud toitu jõõme.

Politseil ei oleks siin pärast muud olnud teha, kui ukki lahti niurda ja meie furnutehased ära koristada.

Selle peale pööras kuulus mees ennaft emand Bonneti poole.

„Teid aga palun ma nüüd tungiwalt, et teie kõõgi asju mitte ümber rändajate kauplejate käest ei osta, müügu nad nii odawalt, kui tahes.“

Wõtte meile liha praadimiseks parem mõni endine pann, jellest ei ole midagi kurja karta.

Teie ei tohi kedagi inimest enam kõõki lasta tulla, ka korstna pühkijat mitte!

„Palun wabandada, herra Holmes,“ ütles Harry, „jeda liha ostjin mina ise, nii kui teie jeda käskijite. Aga pann —“

„See pann jah,“ ütles Sherlock Holmes. See oligi kihwtitatud!

See oli nii wiisi arwatud, et Sherlock Holmest, mida rutem jeda parem, siit hädaorust paradisi röömu sisse jaata.

Et jeal aga mõrtjukaid tagaajada ei ole ja mul jeal jelle põhjusel kange igawus oleks, jellepärast on mul weel himu natukeje aega siin maa peal wiibida.

Harry, jina oled wana Tomi üle ühtelugu pahandunud. Kui, ja oma unerahu rikkujat weel korraks näha tahad, siis wõid teda pööningi katuse afnaft waadata.

Seal puhkab nüüd jee loom, kes praetud liha ära jõi. Seda kihwti oleks terve roodu soldatite tapmiseks küllalt olnud. Edespidi aga, emand Bonnet, keetke ehk praadige liha

kas wõi mõne poti jees, kui panni ei ole, aga uut osta ei ole tarwis.

Nüüd lähme aga kõik jõuma, sest et mul otse nälg on.

„Oh hoo, juba jälle kõlistab keegi ukse taga!“

See kord oli kõlistaja üks politseiametnik, keda Holmes selgesti tundis.

Herra Gordon lasjab teid paluda jeda kirja läbi lugeda, herra Holmes,“ ütles ametnik. Inspektori herra on täna hommikul teiega selle üle unustanud rääkida.

Politsei ametnik jättis jumalaga ja läks minema. Holmes aga hoidis kirja ehitaks tükk aeg vastu tuld, enne kui ta selle ümbriku lahti tegi, ehk ta küll selgesti nägi, et see herra Gordoni käefiri oli.

„Herra Holmes,“ küsis Harry, kes sel jilmapiigul furnud kasji waatamast tagasi tuli ja oma meistri talitamiist pealt waatas. „Niijuguje kirja üle ei wõi ju mingit kahtlust olla?“

„Arwad õige?“ wastas Holmes. „Mina olen selle peale ijegi kindel, et firi Gordoni käest tuleb. Aga mis parem on parem, sest et mul ka üksainumas elu on kaotada.

Waatame, mis uudist ta teatab.

Ahha, jüin on jällegi Walpole perekonna jaladustest lugeda.“

Selle peale luges Holmes pool waljuste järgmist kirja:

„Mina olen praegu walmis rikka Walpole wiimje warapärijanna kaitsmist oma peale wõtma, täna hommikul unustajin ma aga teile weel midagi teatada, mis ehk kudagi tähelepanemise wäärt wõib olla. See käib ijewärki jaladuslike hoiatamise kohta.

Herraste Walpole Schottimaa asutujes ja losjis elas selle perekonna truu losji walitseja. See mees on sellest jaadik, kui tema abikaasa ära suri, korraga kadunud, kõigist otsimistest ja järele kuulamistest hoolimata ei ole teada jaadud, kuhu ta jäi. Demaga ühes on ka wana Walpole testament kadunud, ja nimelt nende õnnetumate kolme noorte meeste wana isa testament, kes, nii kui ma teile juba ütlesin, ijeeneste tapmijega oma elu lõpetasiwad.

Zuhtumise kombel on kadunud losji walitseja järele jäenud paberite hulgast, weike sedel leitud, mida wana lord oma kätte hoida wõttis. Tema ei ole jeda kellelegile muule näitanud kui üksnes minule.

„Hoidke furnud lord Walpole lapsi. Nende elu on hädaohus. Laske tema kolme poega ja tüdarta, hoolega walwata, et mõnda koledat lugu ei jüinniks.

Nii oli jelle jedeli siju, mis arwatawaste kadunud losji walitseja kiri oli. Minu kindla arwamise ja otjuse järele, herra Holmes, on losji walitseja, kes lordi perekonda juba kaua aastaid läbi ja läbi tundis, ette ära aimanud, et nende õnnetumate lastele hädaoht ähwardas, jest et perekondlik wiga igal minutil oma mõju awaldada wõis, mis ka nüüd jündinud on.

Tulge pea minu juurde ja olge jelle peale julged, et ma täieste teie juhatuse järele jaan talitama.

Wolifirja muretjen ma omale kohe. Andke mulle aga omaist tulekust kudagi teada, jest et teie jagedaste niijuguseid riideid kannate, et mina isegi igakord teid ära ei tunne.

Kõige sõbralikuma terwitusega teie Mac Gordon, Politseji Yard-Divisjoni inspektor.

„See kiri on wäga tähtjas,“ tähendas Sherlock Holmes, peale jelle kui ta teda mitu korda läbi oli lugenud ja siis külmawereliselt põlema lambi kohal hoidis. „Mina aga seletan teda hoopis teisel wiisil.

Ma olen kindel, et seal weel muud mõrtjuka tööfid korda jaadetud on,

See jaladusline iisik, kes mulle kihwtitunud panni koju jaatis, peab ka nende kurjateode pea osaline olema.

Kiri plahwatas lõhinal põlema. Holmes wiskas teda kaminasse ja waatas nii kaua pealt, künni ta täieste tuhaks oli põlenud. Ennast ümber pöörates, ütles ta oma abilisele: Tule, Harry, ma tahan julle weel midagi näidata.“

Ta astus oma kirjutamise laua ääre, millel mitmed jala jahklikid oliwad.

„Siin on tähtjad asjad warjule pantud ütles ta. „Sellepärast olen ma ka lauda mitnet moodi kindlustanud. Üks wõeras, kes neid jahklikki awab, jaaks käretegiat aparaati kohe helijema panema. Ka mõnda muud äpardust wõiks temaga juhtuda. See kõik on minu oma leidus.

Sina, Harry, ja emand Bonnet teate jeda, et neid jahklikid misgil põhjusel ei tohi puudutada.

Nüüd waata ja pane hoolega tähele. Selles wäikejes kastikeses on kõik asjad alal hoitud, mis kudagi Walpole perekonna jaladusriika juhtumiste kohta puutuwad.

Üks tüükene paberit, mille peale jala jälg on joonistatud. Siis üks weike siidi riide tükk.

Waata jia, Harry, jelle jalajälje joonistus kujutab weikest naesterahwa jaabast, kuna jee siidi riide tükk ühe naisterahwa kleidi küljest on. Nii kui ja näed, on jee üks isemoodi

riide jelts, mis Hispanias ja Lõuna-Amerikas juuremalt jaolt
jaab kantud.

Seda jala jälge olen ma sealt ära kujutanud, kust furnud
lord Arthur sai leitud, kes ennaft ise maha pidi olema lastnud.

Pijukeft riide tükkifest aga leidjin ma tornijft, kust lord
Robert kõikide arvates ennaft maha pidi olema kukutanud.

Mina olen jenni ajani nende asjade üle waikinud, jefst
et need tunistufed nii tähtfufeta ja weikfed on, et kohtu amet-
nikud nende üle ainult olajid olekfiwad fergitanud. Nad olek-
fiwad nendega niifama wähe mõiftnud peale hakata, kui ma
ifegi. Olekfin ma aga rääkinud, jüis oleks need, kellesje jee afi
pintub, jelleft aru jaanud et ma õige wara mõlemate „enefe-
tapjate“ jurma kohte waatamas käinud olen.

Mis tarwis pidin ma enne aegu omale kartetawat häda
ohtu jünnitama.

Nüüd on küll juba jelleks aeg tulnud aga ma mõtlen
neid afju jüiski weel oma teada pidada.

Sellepärast, Harry, mu pojufe, muretfe jelle eefst, et minu
ära oleku ajal keegi teift alati kodus on ja et ükski minu kam-
brisje ei peafe. Mina ei wõi neid mõlemaid afju, milledel
päraft poole fuur tähtfus wõib olla, praegu mitte kaafa wõtta.
Mendel on jüin kindlam hoiu koht.

„Hea küll, herra Holmes,“ ütles Harry imestades. „Nüüd
haffan ma neid afju hoopis tõife jilmaga waatama ja tähele
panema. Aga mikspärast ei ole teie ka jeda kohta käinud waata-
tas, kus kolmas lord oma õnnetumat otja leidis?“

„Lafeme jeda jäeda Harry, ja oota aga,“ ütles fuulus
jalapoletjeinik edaji rääkides. „Kui herra Gordon täna homikul
mitte meile ei oleks tulnud, jüis oleks ma ehk tiigi äärt waata-
mas käinud. Seal ei wõi nüüd wift enam midagi ifeäralikku
olla, jefst et tüma tiigi äär koguni ära tallatud on, kuna ini-
mene, kelle jüüks ma kuritööd loen, wäga ettewaatlif ja kawal
on. Tema on nüüd juba kõik omad jäljed ära peitnud.

Üht afja pean ma julle aga weel üttema, Harry, et jee
tundmata waenlane, kelle wastu ma mõtlen, õpetatud mees-
peab olema. Ka minul on natufe keemia tundmifft, jefst ma tean
enamiste kõikide kihwtite kofku jeadmifft, mis aga olemas on.
Aga, Harry, jelle mehe wastu olen ma weel õpipõis.

Neid hoopijü, mis tema wälja jagab, ei jaada ta nuudugi
mitte ife korda, waid lafeb tõija toimetada.

Kes need tõised aga on, Harry, jeda tahaksid ja küll heameelega teada. Üks naisterahwas peab see olema, kes jelles loos pea oja mängib. Jah, Harry, meesterahwas jeadab kõik need plaanid kokku ja naisterahwas jaadab neid korda.

Ma wõin jelles ehk küll etjida, aga ma ei usu jeda mitte.

---

4 p e a t ü k k.

Tgal pool ja — ei kusgil.

Wana lord Walpole, kes juba annuugi ennast pödüra tundis olema ja oma wiimaseid päiwi kangel ei arwanud olema, sõitis pärast wiimase noore lordi jurma omast Londoni paliest ära, jest et see temale otse wastumeelseks oli jaanud.

Ta tahtis oma wenna tütreaga, keda meie tutaw poletjei inspektor Gordon isiklikult wõttis walwata, Glan-Ledge lossi, Schottimaale elama minna.

Mac Gordon oli oma teenistuseje juba peale hakkanud ja oli lordi joowi peale weel mõned tublid politseiametnikud kaasa wõtnud. Walpole otjatu rikkus lubas kõik jeda teha, ja kui mijs Mabel, kes oma wennade jurma tõttu wäga kurb o'i, wähe jalutama läks, siis käis lord, ehk ta ise küll kaunis haiglane oli, teda alati jaatmas, kuna mõningad wahid tingimata nende lähedusel wiibijiwad.

Lord arwas jedašama mis herra Gordongi, et tema wenna poegade ijeeneste tapmine wanematest päritud haigus pidi olema.

Sellepärast kartis ta, et ka mijs Mabelile, kes priske ja terve neiu oli, tōrraga elust tüdinemise haigus kätte pidi tulema.

Toredat puujärki, mis õnnetuma lord Charlese wiimist põrmu enesēs warjas, oli lord enesega Schottimaale kaasa wõtnud.

Surnukeha nägu oli rikunud ja koguni tõisjeks mutunud, nõnda et teda enam ära ei wõinud tunda. Misjugužel põhjusel see oli jündinud, jellest ei wõinud keegi aru jaada. Zeäranis tähelepanemise wäärt oli see, et ka mõlemate tõiste wendade näod niijama tundmataks oliwad muutunud.

Lord Arthax oli omale piisji laengu juhu lastnud, jelle läbi oli tema nägu nii ära rikunud, et teda tunda ei wõinud.

Lord Robert kes losji tornist alla hüppas, oli just näo peale kukkunud ja jelle koledaste ära purustanud.

Gjimeste wennaste nägude kohta oli jeega lihtne seletus.

Ra kolmandama iseeneje tapja näo rikkumise kohta oli peagi põhjus leitud. Dõldi et jeal kohal olla palju harwi kalu nähtud, kes õnnetuma jurnu näo oma hantlastega ära oliwad rikkunud.

Üksnes Sherlock Holmesjel oliwad jelle kohta hoopis teised mõtted, millest ta aga sõnaga ei lausunud.

Tema waikis harilikult, kui tõised tema lõpuotjaste üle naeriwad, õlasid fergitawad ja pilkawad, kinni aeg kätte jõudis, kus kõik nõnda päewawalgujele tirkli, kuidas ta oli ette kuulutanud, siis kookuwad ta pilkajad imestusega, ega julgenud kuulsa mehe ees oma nägusidgi enam näidata.

Kiirrong, mis erawagunites hulga truusi teendrid suur-juugu perekonnaga kaasa tõi, tormas läbi õõ edasi.

Pika kaunis wäsitawa sõidu järele jõudis wiimaks rong Schotti kõrgustikkude raudtee jaama. Glan-Vedge losj oli raudtee jaamast hulga maad eemal, ilusas mägestikus, millest Schotti kõrgustik wäga rikas ja kuulus on. Tähendatud Walpole juuguwõja losj oli jeal juba aastajajad seismud mis just kui kotta peja ülewal mägestikus oli, kus kuninglik lind õhus piirab ja oma jaaki waritjeb. Siin oli jell ajal, millest meie jutustamine pajatab, kõik kõrge herraste wastuwõtmiseks jaba walmis seatud.

Hulk wanfrid ja tõldasid wotawad raudtee jaamas, kes lordi tema jaatjatega wastu wõtjiwad.

Buujärk jaadeti lihtja raudtee waguniga Schottimaale, kus ta pühalikule toredusega wana perekonna haua kabelisse pidi jaama jängitatud.

Kui mijs Mabel juba tõllas istus ja oma nutusid jilmi rätikuga kinni kattis, pööras wana lord ennast mureliku näoga kõrwal istuwa Mac Gordoni poole.

„Kuidas on lugu herra Holmesjega?“ küjis wana mõisnik. „Kas teie jaite teda oma nõusse? Teie teate, et mina kõigei wäest jeda ijewärki kuulust meest oma wenna tütre walwajaks joowin jaada.“

Ma ei juuda wana kaduma läinud losji walitjeja jalduslikku hoiatamist mitte ära unustada.

Teie olete jelle üle Holmesjega ometigi rääkinud, küjis ta.

edasi „ja temale ütelnud, et ma jelleks misgit ohwrit liiga kalliks ei pea, sest et mina jelle juures raha peale ei waata?“

„Muidugi, muidugi, sir,“ wastas inspektor niijama tajakeste, „Holmes tuleb peagi siia. Nõu tema on, nii kui ma jeda kõhe auulise herrale pean tähendama, piirut ijeäralik inimene. Mis moodi ta siin Glan-Ledges lossi tuleb ja kuda ta siin elama hakkab, jeda kõik ei tea ma mitte.

See wõib kergeste wõimalik olla, et meie tema siin ole-mijest jugugi aru ei jaa. Tema palus mind, et kui teda ka siin ära tuntakse, et siis keegi jellest midagi wälja ei peaks tegema, See on tema ijeäralik kõmbe.

Sellel põhjusel olengi mina enesele ijeäralist wolikirja palunud.

Üleüldse pole tarwis Sherlock Holmesest nii juurt lugu pidada. Dieti ütelda, on ta ifka noor alustaja jalapolitseinik.

Muidu on ta iisna tark mees ja ütlemata kärmas, pea asi tema töötamise juures on jee, et temal enamast alati häbemata õnn on.

Tema teeb kõik oma moodi, nii et meie teda oma teenistuse jaoks, kui iicht õiget ametnikku, praegu tarwitada ei wõi.

Tema ei kannata tõiste inimeste käskusi, waid tahab ije oma herra olla, ei taha tõiste nõuandmise järele teha, waid teeb üksnes jeda, mida ta ije heaks arwab.

Kui ametnik, peab inimene ka teiste wastu jõnakuulelik olema, sest et iga inimene kõrgemale tahab jaada, niihästi aunnime kui ka palga poolest! Uskuge, sir, ainumad häda jees aitajad ja abimehed oleme meie, wanad, õppinud politseiametnikud!“

Mac Gordon arwas ime targaste olema rääknud; kahjuks oli tema kõne tagajärg hoopis teine, kui ta jeda oleks arwatagi mõistnud.

Hea küll, ma oleks ütlemata õnnelik, kui tema aga hästi pea siia jõuaks. Üks niijuguse ijeloomuga ja omadustega mees on wäga tähelepanemise wäärt.

Just jee tema ijejeiswus meeldib mulle. Nõnda olen ka mina kord omas elus olnud. Tõde poolest, ma rõõmustan wäga, niijugust ijeäralikku meest lähemalt tundma õppida.“

Inspektor näris mokki, aga ta ei laujunud jõnagi.

„Seal ta on nüid jälle; jellel Holmesel on häbemata hea õnn,“ pomijes ta wiimaks enese ette. „Kõik läheb te male alati korda.“

Inspektor oli üsna pahas tujus, kui tõld wiimaks ometegi Walpole juurepäralise losji ees seisma jäi.

Päike hakkas juba looja minema. Tema wiimjed tiired kullatajivad ;äratumat losji. Kõige wanemas losji jaos ei elanud keegi; temas oli aja hammas omad jäljed juba järele jät- nud. Siljemad suguwõsa liikmed olivad uued jaod juurde ehitanud, ja alles wiimjel aastajajal oli weel üks losji tiiv juurde ehitatud, kuhu nüüd herrased elama ajusiwad.

Kõik majad ja ehitused andsivad lordi otjatumast rikkus- jest tunnistust; losji ees oli uhke puiestik ja selle taga juur järw, kuna ümberringi, nii kaugesele kui aga filmad ulatajivad juurewiifilised põllud paistsiwad,

Tõisel pool järwe kaldal oli weike ilus linnake, kuna fogu järwe äär toredate juimajadega otjegu üle külwatud oli.

Siin elajiwad juwel rikkad ja juurtsugu inglased, kes oma aega õngitsemise ja ja jahipidamisega mööda saatjivad.

Mabel, kes ennast wäga wäjinud ja roidunud tundis olema, läks kobe oma eluruumidesse.

Ta oli omale Londonist ühe tuatüdruku kaaja wõtnud, kuna temal Glan-Pedges, jhotti tüdrukuid teenijaks küll oli, kes Walpole suguwõsa poolt juba ammugi ära olivad proowitud ja truud leitud olema.

Kui Mabel oma tuatüdrukuga oma elu ruumidesse oli läinud, laskis inspektor jhotti teenijannad 'eneje juurde kutjuda.

Lühikeje sõnadega jeletas ta neile weel lord Walpole pe- rekonna kurwa jündimisi, kuna ta neid terawa waatega silmit- ses, kas nad õiglased ja truud pidiwad olema.

„Mul on kohuseks mõne ametnikuga misji üle walwada, et temale ühtegi õnnetust ei juhtu,“ ütles ta. „Päewal teen ma kõik mis wõin, aga õõsel on mul wõimata teda tema tu- bades walwata.“

Minu mehed jaawad jelleks eeskodades ja koridorides wahhi pidama.

Teie hooleks aga jätan ma tubade jeeitpidist walwamise korda, nii et teie oma preilit mitte üheks jilmapiigutsigi filmist ei lasje. Kõige juurem mure peab teie jelle ette olema, et teie teda kusegile poole üksi ei lasje minna, et ta kuidagi moodi ene- jele wiga ei wõiks teha, nii kui jee tema kolme õnnetuma wen- naga on jündinud.

Sellepäraast pange tähele, auulik lord on nulle ütelnud, et teie truud ja õiglased olla. Walwage siis oma preili üle kõige juurema hoole ja murega, et temale kuidagi moodi mis-

git häda ega õnnetust ei jünniks. Urge unustage jeda mitte, waid näidake jellega oma wana, tutawat jchotti truudust üles.

Truud ja ustawad jchotti tüdrukud lubasiwad ka oma preilit kui oma filmatera hoida ja kinnitajirwad lubamist poollest jaadik wande sõnadega. Tubli, pomises Gordon oma ette, kui ta üffi oli ja heameele pärast käsi õerus, „asi läheb hästi. Nende tüdrukute peale wõin ma kindel olla, et nad truud ja õiglasjed on. Minu hoiatamine on nähwaste mõjunud. Mijs jaab ilma kahklemata hästi hooljasti walwatud, ja ma soowiks, et ta jia nii kauaks jäeks, kunnii ta mehele läheb, siis on wana lord ka jellest murest lahti, et ta juguwõja ära ei lõpeks.

Pärast õhtu jööki hakkas Gordon oma järele waatamist majas. Tema oli pika nõupidamise järele siiski paremaks arwanud jaladuslist hoiatamise kirja mitte ära unustada.

Losji ülewaataja juhatusel waatas ta kõik ukjed ja koridorid järele, mis Mabeli elu ruumidesje wiisjwad.

Politsej ametnikkudest kes igapäewases riides oljwad, panita kaks tütki iga koridori peale wahiks, nii et üksgi inimene ilma nende nägemata mijs Walpole kambritesje ei peajenud.

Wahid jaiwad korralikult wahetud, kuna Mijs Walpole ligidal, kui ta puiestikkus ehk järwe kaldal jalutamas käis, alati mõni politsej ametnik wiibis.

Jnspektor oli oma töõga täieste rahul. Ta läks jellepärast weel lord puiestikku, et jealt küllest losji üle wadata, kas afende kaudu keegi jisje ei wõinud peajeda.

Ta wõis rahul olla, jest et aknad liiga kõrgel oljwad, ka müürid oljwad libedad, mida mõõda mitte wõimalik ei olnud ülesje peajeda. Peale jelle oljwad losji afendel, nii kui kõige jchoti ehitustel, tugewad, kunstlikult tehtud raud trelid ees.

„Noh, rasket töõd mull jiin ei ole,“ ütles Mac Gordon.

„Sellega wõin ma oma wana päewade tarwis ilujat jummafest teenida, jest et wana herra ju raha peale rõhku ei pane.

Kui ma jeda oleks teadnud, et jee ülesanne nii kerge on, siis poleks mul Sherlock Holmese abi tarwisgi olnud.

Nüüd aga wõib ta üht oja waewa palgast omale jaada, millest tema ka jugugi ilma ei jae, jest et wana lord narri kombel temast juurt lugu peab.

Noh, hea küll, üks waatame järele. Ehk jõuan lugu nii kaugele pöörata, et Sherlock Holmest jia jugugi tarwis ei lähe.“

Kaudtee jõit oli inspektori kaunis ära wäsitanud. Pilt ka mihi jammus ta kaugemale, järwe poole, kuhu tore parulatas.

Kaugem puiestiku ots oli kunstlikult põlijeks metjaks muudetud.

Mac Gordon jammus ikka kaugemale. Shtu oli joe. Ta istus wiimaks pingi peale pijut puhkama, mille taga tihe wõjandik kaswas.

"See jaab tore elu olema," pomises ta kaja ringutades. Tõde poolest, keegi ei wõi õnnelikum olla kui üks tubli politsei ametnik. Elu on siin wagane ja minule on just jeda tarwis, et natuke omast ametist puhata.

Sherlock Holmes wõib oma isewärki plaanidega pijut kära teha, aga noh, enue paari päewa ei ole teda tarwis jia oodata.

"Arwate jeda, herra Gordon?" kõlas korraga heal tema selja taga wõjandikkus. "Tehke mulle jeda ainukest meelehead ja ärge pöörake ennast mitte ümber, et teie mitte minu ärandjaks ei jaaks, et ma praegu teie lähedal wiibin.

Seda wiga, herra Gordon peate teie enesest katjuina ära harjutada, et teie alati enesega räägite, jee on wäga paha mood.

See kord olen aga mina ükfi juhtunud pealt kuulama, aga wõtame näitujeks, et siin minu ajemel mõni teine teie kõnet oleks trehwanud pealt kuulma.

See oleks kohe teadnud, et Sherlock Holmes Glan-Vedge lähedal elustab."

"Duhat ja tuline," kirus Gordon läbi hammaste, "kuidas olete teie jia jaanud?"

"Dänase kiirrongiga," wastas kuulus jalapolitseinik. "Just jellejama kiirrongiga, millega ka teie jia jõudsite.

"See ei ole wõimalik," wastas tõine. "Selles kiirrongis ei olnud enam kui neli wagunit. Mina panin ju kõiki reisirijaid hoolega iähele. Teie ei olnud mitte nende hulgas."

"Wäga intelik," kõlas wastus tagasi. Teie palusite ise weel minu käest tuld oma sigari peale, mis ära oli kustunud. Teie ehk mälestate, et teie ise minuga paar jõna rääkisite."

"Mis, kas teie olitegi jee schottimaa loomade kaupleja?" küjis Gordon kõige suurema imestusega.

"See, andke mulle andeks, määrinud riid's mees, kes Londonis lambaid käis müümas ja jee kord koju tagasi jõitis. Kes määrinud jormedega raha pükste taskust wõttis ja

oma wõidunud määratud rehnungigi joris, kellest looma jõniku hais tunda oli, mispärast naisterahwad endid ninakärjutamisega temast eemale pöörafiwad? „Wõi see olitegi teie?“

„Jah, see auu oli mul küll,“ ütles Holmes. „See oli minu ülesande hakatus, ject kui Holmes ei wõinud ma ju mitte jõita. See oleks liiga kardetaw olnud.“

„Millal teie tulete?“ küsis Gordon edasi rääkides, ilma et ta pead ümber oleks pööranud. „Mul on teie jaoks wõlufiri. Kas teie mõnda teenri kohta ei taha wõtta, muudugi t.ada pealiskaudjelt? Küll ma selle eest hoolt kannan, et teid kohe wastu wõetakse.“

„Seda ei tea ma weel mitte,“ wastas kuulus jalapolitseinik. „Nagu asja lugu praegu on, pean ma sündsamaks, weel esialgul ennast lossiist hoopis eemale hoida.“

„Mul on midagi tarwis tähele panna, aga praegu ei wõi ega taha ma teile jõnagi lausuda.“

Head ööd, herra Gordon, puhkage hästi ja nähke magust und.

Glan-Ledge on kõrwaline koht ja paha unenägude jaoks otse kohane.

Selle järele kahijefiwad puu lehed natuke.

„Jääge paariks silmapilguks weel pingsi peale istuma. kummi ma juit ära lähen. Kui tarwis, küll ma enesest siis jälle teada annan.“

Weel kahijefiwad korraks põesjad, siis jäi kõik wait.

Sherlock Holmes oli korraga jäljetumaks kadunud. Ruhu ta oli läinud, jeda ei teadnud Gordon jugugi, aga see oli selge, et Sherlock Holmes, kes igal pool oli ja ei kusgil ei olnud, tema enesega ühes sinna oli jõitnud. Ta wiilib lossi lähedal, tal pidi oma jagu põhjust olema, et ta lossi ei tulnud.

Profesor Harris.

Sellest jaadik kui lord oma wenna tütreaga sinna oli tulnud, oli peaaegu juba nädal mööda läinud.

Nlus mijs Mabel oli juba pijsut rahulikumaks jäenud, ja ehk ta küll oma armast wenda kõigest jüdameist taga leinas, ajus siiski pikkamisi jälle puna tema palgedele.

Wana lord oli jeda nähes wäga õnnelik, ta nuretjes hoollega jelle eest, et neiut misgi uus kurwastus ei pidanud treshwama.

Ta lastis lord Charleje puujärki waitjelt lossi hana kaabelisje kanda, et Mabeli jüdame haawa uue mälestusjega mitte enam liigutada.

Jnspektor Gordon ja tema ametnikud pidasiwad hoollega wahi teenistust. Jnspektor, kellel Clan-Bedges õige hea elu oli, ja märkja palju prisgemaks näitas minema, käis igal õhtul ja õöjel ije wahtijid järele waatamas.

Teenijad tüdrukud ei lastnud oma noort käskijannat kordagi jilmist, waid walwasiwad teda hooljasti, ijeqi siis kui Mabel magas, nii et jenni midagi ette ei tulnud, mis kõigewähematgi kahtlust oletks wõinud äratada.

Ka wana lord Malpole läks aeg ajalt ikka julgemaks ja käis kaluõngitjemas ja jahti pidamas, nii kuidas tema pödur terwis jeda aga lubas.

Ühel õhtul tuli ta hiljem kui muidu koju, kuna wäljas weel siisgi walge oli, kui ta töld puiestikku weeres.

Sellamal ajal tuli ka Mabel järwe kaldalt oma wahtide ja Gordoni saatusel, kes jilmnäolt tema jarel käisiwad.

„Teie tulete täna hiljem koju kui muidu, armas onu,“ ütles noor neiü, kui lord tõllast wälja astus.

„Muidugi, muidugi,“ wastas wana herra. „Aga ja pead mulle jeda andeks andma. Sest mõtle, ma treshwain ühes

nendest majadest, mille katujed jaalt tõine poolt iärwe jervast paistawad, wana tutwaga kokku, keda ma Londonis juba tundma olen õppinud.

See on professor Harris, ojaw arstja keemia teadlane, kes aga juba mitu aastat enam oma ametit awalikult ei pea.

See mees armastab nüüd aga weel ajawiiteks lahutamise teadust uurida, mis ka minu uorepõlwe kõige armjam amet oli.

Kas ma julle temast ei ole rääkinud, armas Mabel, ja jeda enam ei mälesta?"

"Jah, ma mälestan küll, wastas noor neiu, kelle ilujad, finijed filmad niiskeks läkijwad.

"Kui Arthur ja Robert mõni aeg nerwi haiged oliwad, siis käijid ja ju professor Harrise juures, et ta neid piwi hakama rawitjema. Tema ei wõtnud jeda aga mitte oma peale."

"Kõnda see küll oli," ütles wana lord kurwa meelega. "Mina olen jelle peale julge, et Dr. Harris minu kolme õnnetumat wenna poega waimuhaigusest jälle terweks oleks teinud, mille kätte nad juriwad.

Tema ütles mulle, et ta üksnes teaduse uurimiseks weel elab' ta ise ei ole ka iialgi minu juures käinud. Mind huiwitab see mees wäga, tema käest wõib paljugi õppida."

"Mulle aga on ta täiesti wastu meelt," wastas Mabel. "Mina ei wõi jelle wastu midagi parata, armas onu, ja tead, et ma Dr. Harrist arwa räägin, aga tema waade ei meeldinud mulle jugugi; temal on otje Mephisto, wõi wana kurja enese nägu.

Tal on niisamajugused piijukesed, jalalikud filmad, ka habe, kassi jarnane liikumine, just kui päris Mephisto.

"Mabel, jina ajad asja liaks," wastas wana lord.

"Professor Harris on õpetatud mees ja ei pane oma wälimise oleku peale midagi rõhku. Nüüd ma piian temaga jälle jagedamini kokku jaada. Ta elab kõigeist wälimisest ilma kwarast kõrwal, murib ainult teadust ajawiiteks.

Mabeli lähedal oli tajaast kahinat kuulda, mis wõjandikust näitas koftma, mida ta aga tähele ei pannud, waid oma onuga losji tagasi läks.

Wõjandikus, üsna jeal lähedal, kus ilus neiu wana lordiga rääkis, oli pill mehe kogu rohu sees kõhuli. See mees ei olnud keegi muu kui Sherlock Holmes, kellel wiist oma jagu põhjust pidi olema herraste juttu niimoodi pealt kuulata.

Ehk küll juba pinedaks hakkas minema, jäi Sherlock Holmes jiski rahulikult oma koha peale, ta näitas kedagi

ootama, ja ei wältanud kaua, jael tuli herra Gordon nähtawale.

Infspektor teadis, et ta Sherloef Holmesiga õhtutel, kui ta puieestikus jalutamas käis, kofku wõis jaada. Zuba kaks korda oli ta temaga niiwisi rääginud, ilma et ta ühtegi teadust tema käest oleks jaanud, kuda tema uurimijega lugu on.

Infspektor läks sinna kohta, kus ta harilikult Sherloef Holmesest teadis olema, ta inestamine ei olnud aga mitte weike, kui ta üsna losji lähedal kuulsa jalapoleitseimiku healt kuulis.

„Ärge waatage mitte pöejastiku poole, herra Gordon,“ kõlas „heal tajafeste, aga jiiiski jelgeste tema kõrwu, „Tehke nagu waataksite siit poolt küljest losji. Mul on täna jelleks põhjust, et ma enam puieestikku ei lähe, jest et jael mõndagi wõib jündida.“

„Zühi rumalus kõik,“ jofistas Gordon oma ette. „Mina ujun, et Sherloef Holmes ilmji tontijä näeb.“

„Pange nüüd hoolega tähele,“ kõlas uueste losji poolt.

„Palju aega mul ei ole. See on wõimalik et lord järgmijel ajal jagedamini ühe profesjori Harrije juurde hakkab käima, kes Londonijst jia on tulnud, et Glan-Vedge ümbrujes oma terwijst kojutada.“

Laske wana lordi rahuga jenna minna, temale ei jünni jellest midagi kahju, wähemalt mitte ennem, künni teil noore faitjealufe jaatus otjustatud on, jelle eest aga pidage hoolt herra Gordon, jee jäeb otje teie wastutamijse peale, et Mabel Walpole ilmasgi oma onut jelle profesjor Harrije juurde jaatma ei lähe.

Kas jaate aru? See on wäga tähtjas. Katjuge jeda igal moodul keelata! Ja ärge tulge, kui teie minuga kofku tahate jaada, mitte enam puieestikku. Küll ma teid ise mõnel muul wiijil üles otjin, Sellest jaab tänafeks küllalt, ma ütlen aga weel korraks: Mabel Walpole ei tohi ilmasgi Harrije juurde minna!“

See kõlas taja, aga nii kindlalt herra Gordoni kõrwu, et jee tahtmata ära kohkuma pidi.

Infspektor läks jelle peale peagi losji tagasi. Sinne kui Sherloef Holmes aga oma koha pealt ära läks, oli juba täieste pimedaks läinud.

Üks madu wõi sijalik ei oleks ta tajamini pöejastikujst ära wõinud pugeda, kui kuulus jalapolitseimik.

Õhkeeralikul wiisil aga hiilus ta nüüd losfi poole. Tema läks wanaaegje losfi tiiva poole, kus üksigi inimene ei elanud, mis aegamööda päris uhkeks waremeks ähwardas muutuda.

Kas tahtis Sherlock Holmes omale sealt siindjat pelgupaika otsida?

Selle wana ehituse lähedal jäi ta jällegi seijatama, kuna tema teravad silmad läbi pimeduse tungisivad. Oleks wõinud arvata et Sherlock Holmes juba praegu oma kardetawaid waenlasi oma ligidal tundis olema,

„Wõi prohwešsor Harris,“ ütles ta oma ette jostistades. „Minu aimamine ei ole mind mitte petnud; see on see mees, keda ma asjata nii kaua olen varitsemud.“

See mees, kes ainult teaduse uurimiseks ütles elama ja millegiist muust asjast ilmas ei näi hoolima, on minu meelest just selle poolest kahilajeks jaanud. Mulle ei ole aga weel korda läinud teda kuskilt kuriteo pealt tabada; wõi tema ongi siis see kardetaw mees, kes jeda kurja tööd kõik juhib!

Nüüd on selleks aeg käes et omale abi pean nuretsema, Harry Taxon peab siia tulema. Temal ei ole minu kirjutuse lauda enam kauem tarwis walwata. Meed, kelle nõiu ma Londonis nurja jaatfin, mis minu kohta oli sihitud, on nüüd siin. Minu arwamised näitawad kõik täide minema.

Nad on lordile ja tema wennatüttele siia järele tulnud, siin pean ma sellele loule lõppu tegema, kui ma selle juures ka ise peaks langema.

Sherlock Holmes jammus wana müüri warjus edasi, ilma et ta losfi jisse oleks läinud. Tõhjelt poolt küljelt ronis ta üle madala müüri ja oligi jeda moodi wälja peasenud.

Nüüd aga pistis ta otse jooksema. Ta ruttas läbi öö edasi, kuni ta wastu hommikut lähemasje raudtee jaama jõudis.

Ükski inimene ei oleks jeda wõinud arvata, et see paks looma kaupleja, kes Londonisje telegrahweris, kuulus jalapolitseinik oli, kelle kuulsus juba üle kogu maailma ulatas.

Tema telegram oli järgmine:

„Misjuguine turu hind on nüüd lammastel ja figadel. Mina tuleu uute loomadega Londoni. Pean aga ruttu selle üle teadust jaama.“

See oli aga hoopis teiste sõnadega lugeda, mida Harry Taron wälja mõistis arutada :

Tule kohe süia. Mul on sind hädaste tarwis !

Kui Sherlock Holmes telegrammi ära oli saanud, läks ta rahulikult sealt minema ja peagi oli ta hommiku udu sisse kadunud.

6. peatükk.

Saladusline teener.

Sherlock Holmes oli nõuiks wõtnud Harryt äraoodata, sest et ta losji tagasi ei tahtnud minna, kus ta korteris oli.

Kust see mees omale elu ülespidamist jai, see jäi küll saladuseks. Läbi ta aga jai ja selle juures oli ta alati priske ja heas tujus.

Sherlock Holmes oli mees, kes oma ülespidamiseks wäga wähe tarwitas.

Nõnda ootas ta kannatlikult Harry sinna tulemist. Kui õhtu kätte jõudis ja rong jaama poole lähenes pööras ka Sherlock Holmes raudtee wärsali poole minema.

Tema ei mõtlenudgi aga jugugi wärsali sisse minna, waid arwas parema olewat rongi tulekut wäljas oodata.

Rongi pealt tuli hull inimest. Mõned palkasiwad omale hobused kuna tõised jalgsi maanteed mööda weikse linna poole sammusiwad, mis järwe ääres oli.

Wiimaste hulgas oli ka Harry Taron.

Ta ei imestanud jelle üle jugugi, et ta Sherlock Holmesest kurgilt poolt ei näinud, kuna ta jelle üle kindel oli, et tema meister sealt kangel ei wõinud olla.

Noor mees läks sedasama teed mööda, mis teisedgi, kuna ta ennast aga kõigest tõistest eemale hoidis ja wiimne raudtee wärsalilt äraminiija oli. See oli jälle üks konks, mida ta Sherlock Holmesi käest oli õppinud.

Pea jõudis ta risttee peale, kust üks teearu linna, teine Glanwedgesse läks. Waewalt oli Harry risttee peale jõudnud, kui ta tajast kahinat wõsandidust kuulis.

Ta tundis jeda märguadnmiist. — Kui ta filmad kor-
rats ringi oli lastnud käia ja jeda tähele pannud, et teda
keegi ei näinud, oli ta paari jammuga wõjandikkusse kadunud.

„Wäga hea, et ja tulid,“ ütles Sherlock Holmes, kes
oma õpilast ootas. „Sa wõid nüüd mulle wäga kasulik olla.
Meie tahame jelleks kohe tööle hakata, tee peal seletan ma julle
kõik mis tarwis, ära.“

Sa pead seal wäikestes linnakeses, järwe kaldal korteri
wõtma, kus muud ei ole teha kui, Dr. Harrist waritseda ja
tähele panna. Selle eest pead ja aga hoolega hoolt kandma,
et jee mees jinuist midagi ei märka.

Pane iseäranis neid inimesi tähele, kes professor Harrise
juures käiwad ja kus nemad elawad. Nüüd wõid ja näidata,
mis ja minu juures oled õppinud. Mina arwan, et jee üks
naesterahwas on, keda iseäranis hoolega tarwis tähelepanna on.

Harry Taxon kuulab tähelepanelikult, ta nägi kui tõsine
kuulsa meistri nägu oli, kui ta ühtelugu oma ümberringi sil-
mitjes, kas kedagi kutsujamata küllalist lähidal ei ole, kes nende
juttu kogemata pealt oleks wõinud kuulda.

„Naesterahwas?“ küsis Taxon imestades.

„Ja jah, mu poeg,“ sai ta wastuseks. „Ja weel pealegi
wäga kardetaw naesterahwas. Nii kui mina jeda asja mõtlen
olen ma jelle peale kindel, et naesterahwas jelle mängu juu-
res tegew on.“

„Palun wabandada, herra Holmes,“ ütles Harry, „kui
teie jeda arwate, kas ei ole siis mitte wõimalik, et nende
kolme lordi üle lähemat selguist jaada, kellega nad ümber käi-
fiwad? Nad on noored ja elulustilised olnud, kas nende jä-
rele jäänud paberite hulgast mitte mõnda roosakarwa magusa
lõhnaga piletit wõi muud jellejarnast ei peaks leida olema?“

„Wäga õieti mõteldud, Harry,“ ütles Sherlock Holmes,
kelle juu ümber naeru joon lehwitas. Sina tuled minuga
juust ühe mõtte peale. Jah, ka mina olen jelles kindlas arwa-
mises, et noored lordid, kelledel rohkestes taskuraha alati
käepärast õli, jugugi õrnemad jugu ära ei põlganud.

Ma ei ole jeda aga jugugi waewaks wõtnud, et jeast
poolt küljest jeda asja käsile wõtta, nimelt jellepärast, et jee
kurjategija jeda siis kohe teada oleks saanud, et Sherlock Hol-
mese käsi jelle juures tööl on.

Ma ei pannud neid kurjategusid tähelegi, jest et mind
nende noortemeeste ijeeneste tapmiste põhjusel juba terawasti
filmas peeti.

Mis aga nende lordide paberitesse puutub, siis ei ole sealt enam midagi tähtsamat leida. See inimene on nii kaval ja ettevaatlik, et ta kõik kirjad ja paberid ära on hävitanud, kui neid ülepea oligi.

Selleks oli tal kerge põhjusid leida. Näituseks, noored mehed võisivad kõik kolm ühte ja sedasama piltilujat naesterahvast armastada, millest nende wahel juuri pahandusi kergesti võis tulla, kui nad oma armastust jalajas ei pidanud. Sellepärast on jäljed joutumaks ära kaotatud, millest muud järele ei ole jäänud, kui see wäike jalajalg ja siidi riide raasuke.

Kõik muud tunnistused peame meie omale katsumia muretsema. Mina saadan sind tükk maad linna poole. Sa jõuad sinna weel warakult küll, et omale wõerastemajas korterit wõtta. Sinu pead oma oja kui noor üliõpilane hästi osawaste mängima, kes oma kopsu haigust siia Schotti kõrgustiku peale on tulnud parandama. Sa wõid mägestikkus kivi ja taimesid käia korjamas, mis juures sind ükski juuremat tähele ei pane.

Mõttele aga itka, et professori Harrije lähedal kõigerohkem kivi- ja taimesi on. Sa saad mu mõttest aru?"

Meister ja õpipois käisivad üheleise kõrwas.

Suur jalapoleiseinik rääkis tasaje healega edasi ja lahkus alles siis temast, kui wäike linna-ene juba paistma hakkas.

"Pea meeles, et ja mulle toidu kraami muretse, ütles Sherlock Holmes. "See on nõnda parem, ehk ma siia maani küll losji kõõgist ennast olen toitnud, mis aga pärast poole tähe'epanemist wõib äratada.

Too mulle seatud aegadel sinna kohta, mida ma sulle juba olen tähendanud. Jga kase päewa pärast pead ja mulle teadust andma, ja nüüd jumalaga!"

Wiimne käewajutus jumalagajätmiseks, ja Sherlock Holmesi kõrge kogu kadus pimeduseisse, kuna Harry linna poole edasi sammus.

Sherlock Holmes aga tõttas sealt kõrme sammudega minema.

Näitas, kui oleks tal kõige juurem rutt, kui tahaks ta nii ruttu, kui aga iganes wõimalik, losji jõuda, mille tuled alles ühe poole tunni pärast temale filmi hakkasivad paistma.

Ta astus üle wana, maha langenud müüri ruude. Mõne jilmapiigu pärast seisis ta juba losji ees.

Siis kostis ühe wäikese ukse tasane lahti tegemine ja

finni panemine; Sherlock Holmes läks ühest wanast hoowist läbi ja astus suurest wärawast losši.

Ta näitas jiin kõigege tuttam olema.

Siin elutjes ja puhkas ta päewad otja. Sellest wanast losši jäost, kus enim keegi ei elanud, wõis ta uut losši oja jelgeste filmas pidada. Seal luuras ta mitmed tunnid ja pooled päewad järgemööda.

Ettewaatlikult sammus ta läbi wõlwalusid, kuna ta wahete wahel seisma jäi, kui tahaks ta kuulata, kas seal peale teda weel kedagi teist ei ole..

Mingit inimese healt ei tunginud ta kõrwu. Koguni waitne ei olnud seal aga siiski mitte; wahete wahel kuulduis nagu hoigamine, wahel jälle kassi kräunimise moodi healeid.

Need oliwad öökullid, kes müüri aukudes ja pragudes elutsejivad, kust nad oma jaafi wõjel waritsejivad.

Üks jägu wanemat losši oli weel paremas seisukorras, kui teised, seal oliwad weel juured kinnijed jaalid. Ülemise korra ruumides oli tore sõjariistade kogu, kus hulk sajaastate jookkul kogutud sõjariistu seisjivad. Iga Walpole oli jinna omalt poolt juure lijanud.

Need ruumid oliwad weel kaunis heas korras nii et neid mõnikord wõerastele näidati.

Üks wana teener, oli jeda sõjariistade kogu juba kaua aastaid walitjenud ja kui rahahanku walwanud. See oli ärakadumnd losši walitseja wend.

Kui Sherlock Holmes ühe trepi ülesse poole oli astunud nägi ta jealt tulewalget paistma.

Üllewal elasgi see teener, kellest räägiti, et tal täit mõistust ei pidanud olema, jelle juures oli ta waitne ja inimeste kartja, kuna ta oma teenistuse kohut hooiege täitis.

Tema tuas põlesgi tuli, mille usse peale Holmes kolm korda tajakeste koputas.

Natuke aega läks mööda, enne kui üks lahti tehti, kuna terane tähelepanija, nii kui Sherlock Holmes, jeda jelgeste nägi, kuidas kaks filma usse prao wahelt teda silmitsejivad.

Sherlock Holmes ei näitanud ühtegi kahtlust äratama, jest peagi laskis mees teda sisse, ja leeras usse hooiege tema järele luffu.

Wices kes kuulsa jalapoleitseimiku ees seisjis, kandis toredat teenri mundrit.

Tema oli umbes neljakümne aastane, pealt nähes oli

ta aga palju wanem jest et tal juba hall habe ja hallid juuksed olivad. Üleüldse paistis ta olefust kartus ja ehmatus.

Aralt wiibiwad teenri filmad kuulsa jalapoletseiniku peal, kes kerge ohkamisega leentooli peale istus.

„Kas ei leidnud midagi?“ küsis ta.

„Mitte midagi,“ wastas jalapoletseinik, kuna ta omad läbi puuriwad filmad jelle ijeäraliku inimeje peale löi.

„Kes teab, ehk on siiski kõige parem, kui teie oma teadmist kohtule üles annate.“

Näitas, kui ei oleks Sherlock Holmes jellega tött mõtelnud, waid ainult nende sõnade mõju näha tahtnud.

Nende tagajärg oli otse kohutaw; teendri nägu kiskus ennast wiltu. Tema filmad käiwad peas ringi, kui sünniks järgmise filmapiigul midagi hirmjat.

„Ei, ei,“ ütles ta wiimaks pool kogeltades, päris surma hirmus. „Seda ei tohi mitte sündida. Mina palun teid kõigest jüdamest! Sellega oleks ka minu surma otjus finnitud. Mina ei tunnistaaks mitte ühte sõnagi jellest tõeks, waid wõtaks kõik tagasi. Ennemine ütles ma, et ma midagi ei tea, ega midagi ei ole näinud. Minul on ju ka üksainuke elu kaustada, kuna ma weel surra ei taha.“

„Ja siiski olete teie mulle juba kõik ära kõnelenud?“ ütles Holmes kes teendrit enam filmaft ei laisknud.

„Jah, olen küll, mu herra.“ ägas mees. „Aga üksnes jellepärast, et ma teist niipalju olen kuulnud, et teie jagedaste kõige kardetawamaid kurjategijaid olete finniwõtnud. Teie teate, et ma teile üksnes sel tingimisel jeda jutustasin, mis ma kogemata kombel trehwasin nägema, et see jaladuseks pidi jääma. Seda olete teie lubanud, milleks teie ka oma sõna peate pidama, jest et mina weel mitte surra ei taha!“

Teener oli wiimaste sõnade juures wäga ära hirmunud, näitas kui tahaks ta Sherlock Holmesi ette põlwili lasta.

„Herra, herra, ärge tehke jeda mitte,“ hoigas ta kaswama ärritusega. „Mu, Zumal, miikspärast olen mina jeda teile ütelnud, mis ma sel korral nägin. Ma püüan aga jeda teile tunnistama, mis mina nägin. Mina olin sel ajal ka jahi peal, kui lord Arthurile õnnetus juhtus. Mina tõin temale padruni ja läksin tema käju peale jaalt jälle ära, kuna mind uudise himu sinna aga tagasi ajas minema. Lordi kannatamata meelt nähes, arwasin ma kobe, et ta kedagi omale wõeraks wotab tulema, jeda mina mitte näha ei tohtinud.“

Ma peitsin ennaft põesasse ära ja õige, peagi tuli sinna üks tumeda mantliga naisterahwas, kes minu st mööda jooksis, kuna lord Arthur temale wastu.

Teie oleksite jeda nägema pidanud, kuidas nad üksteisele juud andsiwad. Mantel kukkus tema õladelt maha. ja ma nägin niisugust naisterahwast, misjugu st ma weel kedagi teist ei ole näinud. Plus ja ekstitaw kui patt ise. Warsti jelle järele kuulsin ma tajast karjatamist, lord näitas waaruma, aga üsna jelgesti ei wõinud mina jeda ka mitte näha. Põejad warjasiwad waba waadet. Siis aga nägin ma juba naisterahwast üksi jeisma ja oma ümberringi silmitsjema.

Mu herra, mis filmad tal aga oliwad? Põaris usji filmad.

Sellel filmapilgul jain ma aru, et ma kadunud oleks, kui ma enese jeal olekust märki oleks annud.

Ma pugesin põesasse tagasi, natukeje aja pärast kuulsin ma püssi pauku, siis palju healesjo — jee oli jelfilmapilgul kui lord Arthur ennaft maha oli lastnuud."

"Ei, tema ei ole ennaft mitte i e maha lastnuud," hliidis Holmes peaaegu wihaga. "Teie oleks jeda siis koke pidanud rääkima!"

"Ei, ei," hliidis mees ägedalt. "See oleks tingimata minu hukatus olnud.

See naisterahwas oleks mind koke kätte jaanud.

Kui õigus mul oma arwamisjega on, jeda näitab minu wenna kadumine.

Siis juri teine lord, Robert, kõige wiimaks ka lord Charles. Mis oleks mul ka tunnistada olnudgi. Mina ei tunnud jeda jaadanliku naisterahwast. Plusgi ei ole ma teda enne ega pärast näinud, wõimalikul wiisil wõis jee ka mõni mõtte knjutamine olla.

"Wain ei jäta enesjst ühtegi märki järele," ütles Sherlock Holmes, kes jala jälje peale mõtles, mis ta ära oli joonistanud ja nüüd oma kirjutuje laua sahtlis alles hoidis. Ja kes teab, kas jee ka midagi oleks aitanud, kui mees ka oma nägemist oleks tunnistanud. Kes teab, ehk oleks jee kõif waleks aetud; jest ka arstid oliwad lordi jurnia ijeeneje tapmisjeks tunnistanud.

Nende kolme jurnu äraritutud näod oleksiwad uurimisjeks palju rohlem põhjust pidanud andma.

Kes oleks ka mina jeletust uskunud, et jee kange kihwti mõjul pidi olema jündinud?

Kui kaua Holmes veel teenri juures wiibis ei ole teada.

Kui wiimaks tuli tuast ka ära kustus, kuuldi jeda ime-liku inimest veel ikka edasi kaebama.

„Ei, ei, herra ma olen teile jeda juba ütelnud, mis mina tean. Ja Jumal on jelleks minu tunnistajaks, et ma jeda wäga kahjatjen. Praegu ma ei tea enam midagi, ja mis ma lord rääkinud, olen, jellest ei mäleta ma enam midagi, kui minu käst jeda keegi peaks järele küsima. Waadake, kuidas teie jelle kohutawa elukaga ise walmis jaate, aga jätke mind rahule. Mina ei taha mitte jurra, ei, mina ei taha veel mitte jurra.“

---

7 p e a t ü k k .

Saladusliku mõrtsi ka uus ohwer.

Sini jelgest taewas färas päike alla järwe, wäikeje linna-keje, roheli-je metsade ja Glan-Bedje lossi peale.

Kes oleks jeda wõinud arwata, et ühel nii ilusal kohal siin nii juur kurjus pidi walitsjema.

Kes oleks jelle peale mõtelnud, et siin Schotti kõrgusti-ful, kus kõige sügawam rahu ja waitus walitsjes, kuulus jala-politseinik jurma ja elu peale kurjategijaga wõitlust oli alustanud.

Lord, kes teadusest ja kunstist juurt lugu pidas, oli juba faks lorda profesjor Harrije juures käinud, kes teda wäga sõb-ralikult wastu wõttis.

Mõlemate jutuaajamise juures tuli wiimaks kõne jellest kurwast juhtumise-est, mis Walpole jurgu-õsja nii palju piinas, ka jeletas lord profesjorile oma-est ette-awalnismistamistest, mis ta Mabeli kaitsmijeks oli teha lasknud.

Lord ise rääkis oma wennatütrelle mis kõne nende wa- hel oli olnud.

„Mina jutustasin temale jeda kurwa lugu, Ta awaldas minu wastu küll jelle üle oma kahetjust, mis aga nii wäga lihtne ja ojawõtmata oli, et ma jelgesti aru jain, et ta mil-

legiist muust ilmas ei hooli, kui ainult teadusest. Kui ma temale ütlesin, et ma paar politseiametnikku kaaja olen võtnud, kes minu järel ööd kui päevad wahiwad, siis ei näitanud ta jeda dieti kuulmagi. Kui ma temale aga tähendasin, et ma jelleks ka jalapolitseinikku Sherlock Holmesi katsumi jaada, et et ka tema Glan-Ledgesse tuleks, jäi ta terawamalt kuulama. Mulle tuli ette nagu oleks ta jelle läbi natuke ülesärritatud jaanud, warsti ütles ta aga üsna külmalt ja üksluiselt, et ta Sherlock Holmesest kuulnud on, kes ka lahutamise teadust pidada tundma. See oli ka kõik mis meie jellest asjast kõnelesime.

Wäga kahju, et ta mind kordagi waatama ei tule, ta ta ei taha jellest midagi teadagi.

Kui lord Walpole profesjorile mõne päewa pärast juba wiiet korda wõeraks läks, leidis ta teda jällegi oma aparaatide kallal ametis olema.

Mõlemad herrad rääkisiwad esmalt mitmesugustest asjadest, kui profesjor korraga oma pead tõstis ja teijale waatas.

Jah, Mabelil oli õigus, jee pea oli tõesti Mephistophelese pea jarnane, jee waade, iseäralik habe ja siis weel filmad, mis poolest jaadid pika musta ripsmetega kaetud oliwad.

Temal oli wiifiks oma filmi pool kinni hoida. Näitas, kui oleks ta alati wäsinud ja kõigest maapealsest elust tüdinenud olema, nüüd aga tegi ta korraks omad filmad lahti, kust iseäralik läbitungiw waade paistis, mis waljust ja kurjust awaldasiwad.

See wältas aga paaris filmapilguks, siis langesiwad ta filmad jälle kokku.

„Ah, jeal tuleb mulle midagi meelde,“ ütles profesjor Harris lihtjal toonil. „Kas teie mulle jeda wiimati ei jutustanud, et teie oma wennatütre pärast juures mures olete, et temale kuidagi mõnda õnnetust ei juhtu, mida mina aga täitsa asjata mure arwan olema? Kas teie ei tähendanud, et jee, noh, kuidas ta nimi ongi, ah, Sherlock Holmes, pea Glan-Ledgesse peab tulema?“

„Ja muidugi,“ wastas wana lord. Ma olen teda tungiwalt siia palunud tulla, mille üle ma juba mõndagi korda herra Gordoni käest järele olen laisknud küsida, kes mulle aga põiklikka wastuseid andis ja tähendas, et Sherlock Holmes võib olla juba siin lähelordas kuskil wiibib. Tema peab niijugune mees olema, kes kõik oma pea järele ja ilmi teilegile ütlemata teeb ja pea siin, pea jeal nähtawale ilmub. Ka

olen ma jeda kuulnud, et tema igas riides ja seisuses peal ümberrändama, nii et theatri mängijad tema üle kadedad on."

"Jah, jeda olen minagi kuulnud," tähendas Harris kelle filmad veel kord loitma lõiwad. "Aga õigust ütelda, ei huwita jee mind sugugi."

Sellega läks nende jutt jällegi õpetliku asjade peale.

"Teil on ju kõik wanad teenrid alles?" küsis professor Harris lordi jumalaga jättes. "Kas teie ei ole ka märkanud, et nüüdsel ajal wäga raske on tubliisid teenijaid jaada."

Mina otsin omale juba kaua aega teenrit. aga siamaani ei ole ma veel niisugust inimest leidnud.

Siit linnakeste elanikud ütlewad, et inimesed kõik juurematesse linnadesse lähewad. Küll jee ka teilegi wiist raskust wõib teha tarwilikku inimest leida, kui teil jeda juhtuks waja olema?

"Seda ei tahaks ma küll uskuda," wastas wana lord. "Need jutud on kõik liiale aetud. Mina arwan just jelle wastu, et siit küllalt inimesi jaada on, nii et ma alles mõne päewa eest omale uue tallipoisi wõtsin, kes üsna wiks mees näitab olema."

Ega teie siit ümberkaudu inimeste hulgast ei wõtnud?" küsis Harris.

"Ja muidugi, wastas lord. "Ja on ühest wäiksest külast, mõni peninkoorm eemal, pärit tema tunnistused on head, kuna ta ennast ise wäga auusaste ülewal peab; mina joowiks ka teile peagi niisugust sündjat meest, kellega teie wõiks rahul olla."

"Mina kahken jelle üle küll wäga," wastas Harris naeratades, kuna ta lordi kätt raputas. "Lootuse järele saab mulle jee rõõm peagi osaks, et mulle wõeraks tulete. See on tõega juur rõõm teiega teaduse üle rääkida, jest et teie jellest elawalt oja wõtate."

Peagi lahkusiwad mõlemad herrad.

Nus tallipois Hopkins, jeda wana lord alles mõne päewa eest oma teenistusesse oli wõtnud, oli wäikne ja hoolikas inimene, kes oma endise peremehe surma järele oma koha oli taotanud.

Järgmisel hommikul tuli tallmeister, nii kui ikka, losji juurt hobuste talli üle waatama.

„Kus Hopkins on?“ küüsis ta ühe tallipoisi käest, kui ta toredaid hobuseid järele vaatatas.

„Ei tea mitte, herra,“ kostis see. Teda ei ole täna weel näha olnudgi. Eile õhtul puhastas ta kava hobuseid, kes teab, ehk ta magab weel alles. Mina floppisin juba tüki aja eest tema ukse peale, aga eisaanud ühtegi wastust, ta näitas väga wäsinud olema.

Tallmeister jäi sellega ka täieste rahule, sest et et Hopkins igas asjas hoolikas ja korralik oli. Kui aga aeg ühte lugu edasi läks ja Hopkinsi weel nähtawale ei ilmunud, jaatis ta ühe sulase teda ülesse äratama.

Sulane tuli lühikeste aja pärast, walju kijaga ja jookstes tagasi.

„Hopkins on omas woodis wist jurnud, pea ripub temal woodist wäljas. Meie raputasime teda küll aga ta on juba kolm ja kõwa!“

Tallmeister ei teadnud selle kohta midagi ütelda, sest et Hopkins weel alles eile priske ja terve kui kala wees oli.

Ta ruttas ise jeda lugu vaatama, kus ta kõik tösi leidis olema.

Selle wahel peal kihutas julane ratsja juba linna poole, et tohtrit kutsuda.

Paari tunni pärast jõudis ka arst sinna.

Tohter läks kohe haige kambri, kus jurnu jeda sama moodi woodis oli, kui teda jealt oli üles leitud.

Arst wöttis jurnu riidest lahti ja katjus teda läbi. Pea-raputamisega silmitses ta tema nägu, mis kange walu pärast wiltu kistunud oli.

„Mina ei wõi jurna põhjust weel mitte täieste seletada,“ tähendas ta wiimaks. „Arwamise järele on see südamel rabadus, aga wõib ka südamel kramp olla, mis selle õnnetuma mehele jurna on toonud.“

Ma wõiksin alles lahti lõikamise juures päris otjust anda.

Mina annaks nõuu jurnul Edinburgisje jaata. Kas tal on siin jugulasi ehk omaksid, kellede käest jelle tarwis luba peab küsima?“

Et jurnul omaksid ei olnud, siis käskis lord arsti nõuu järele teha.

Surnu kohta ei mõtelnud keegi wägiwaldset otsta. Zni-mejed rääkisiwad südamel krampist, rabadusest ja muist häkilisest haigusest, kuna jurnu nii kauaks oma kambriksje jäi, kuni puufark tema jaoks toodi.

Linna tagasi sõites lubas tohter puusjargi muretsjemise oma peale võtta.

Nõnda jäi Hopkinji furnukeha tema kambri, kuna ebanuslikud inimesed temast hirmuga eemale hoidsiwad, sest et nad teda kartsiwad.

Päew ja järgmine öö läksiwad mööda. Kui tallmeister järgmisel hommikul jälle oma talli ja hobusid käis vaatamas, nägi ta, et teenijad üheteijega jostastasiwad.

„Mis jeal on?“ ütles ta nende juure astudes.

„James rääkis meile imeliku ja arusaamata lugu,“ jai ta wastujeks. „Kui tema öösel unest ülesse ärkanud, olla ta talli eeskojas lihte wõderast inimest näinud, — üht meest, kes mitte losji inimene ei olla olnud.“

Tallmeister küsis kohe Jameje oma käest järele.

„Jah, nõnda jee küll on, herra tallmeister,“ kostis James. „Mina tegin parajaste ust lahti, et wälja minna, jain aga natujeks mõtlema, sest et ma Hopkinji toa uksest pidin mööda minna ja ma natuke kartsin.“

Kes jundab minu ehmatust kirjeldada, kui tema kambri uks korraga lahti läks ja sealt üks inimene wälja lippas. Gjimejel silmapilgul mõtlesin ma teda jurnud Hopkinji waimu olema, siis aga nägin ma, et jee üks lahja näoga jaden-dawate filmadega tundmata mehe koju oli. Ta hüppas paari janmuga minust mööda ja oligi pimeduse sisse kadunud.“

Tallmeister oli mõislik mees. Ta keelas inimestele jellest rääkimest, kuna ta ise jeda lugu wana lordile läks teatama.

Wana herra imestas wäga ja laskis kohe herra Gordoni sinna kutjuda, kes jeda lugu üksna rahulikult pealt kuulas.

Inspektor mõtles piirut järele, ja palus lordi tõiie tuppä minna.

„Sir,“ ütles poletsei inspektor, „teie teate ju, et ma teie joowi peale jalapolitseinikku Sherlock Holmest siia kutjusin. Tema ongi wist mööda läinud wõl jurnu kambriks käinud, et jurnud näha. Muud jeletust ma jelle kohta ei tea, ja ma arwan et jellest asjast enam ei ole tarwis jönagi laujuda.“

Sellega oli ta asi diendatud, sest Holmes oli jee olnudgi kes öösel jurnu woas käis. Holmes oli Hopkinji jurma wana teendri käest kuulda jaanud, kes sõjariistade tuba hoidis.

Enne lõunat toodi puusjark sinna ja pandi jurnu sisse, siis jai ta raudtee jaama wiidud ja sealt Edinburgi jaadetud.

Losjis ei räägitud niid muust enam kui Hopkinji häki-

lifest jurnast, kuna üksigi jelle kohta midagi kahtlust ei teadnud awaldada.

Üks aga teadis jelle kohta hoopis teiseti mõelda, see oli Sherlock Holmes, kes õhtul wana losfi jäost wälja puges ja üle müüri ronis.

Kuulus salapoletseiniä ootas täna oma abilist sinna tulema. Tema esimehe märgu peale andis Harry Lyon temale kohe omalt poolt wastust, et ta juba seal on ja teda ootab. Ta tõi temale kaunis juure paki.

„Noh, Harry“ ütles Sherlock Holmes oma sõbrale kätt andes ja jeda tugewasti raputades. „Kas ja oma asjaga kaugele oled jõudnud?“

Olen natuke ka sir,“ jai ta wastuseks. „Palju ei ole ma küll teada jaanud aga see wõib siiski tarwilik olla. Kõige pealt olen ma teile toidukrami kaaja toonud, millest paar head päewa läbi wõib jaada. Professore maja olen ma hoolega filmas pidanud, mis juures ma hästi ettewaatlik olin, sest et jeda wäga tarwis oli.“

„Tema peab terawaste kõik filmas, kas pole tõi?“ ütles Sherlock Holmes.

„Jah ta piilub ühtepuhku aknast wälja, pea siit, pea sealt.“ Ta näitab kõik terawaste tähele panema, mis tema ümbruses sünnib.“

„Aga täna ei tee ta jeda mitte enam.“ ütles Holmes oma käsa õerudes. „Täna loeb tema mind juba jurnute hulka. Harry, weel on üks ilmasüüta ohwer langenud. Waene tallipois! Meie hirmus wastane on wist jeda mõelnud, et mina see tallipois pidin olema. Waeue — õnnetu inimene! Tema on ka jelle jaatuse ohwriks langenud. — Aga mis jul siis weel muud mulle teatada on?“

„Üksnes jeda weel, wastas Harry, et professor jelles majas üksi elab. Üks meesterahwas ja naesterahwas muretsewad õpetud mehe majatalituse eest. Nad ei ela õõsel aga mitte seal, waid omas alewi korterites, kust nad teisel hommikul jälle teenistusesse tulewad. Ma nägin minewal õõsel tohtri majas naesterahwast, aga wäga pealiskaudselt, sest et kardinad aknal ees oliwad. Mõlemad näitawad misgi asja üle kauplema, wõi muidu sõnawahetuses olema. See ei wältanud kuigi kaua, sest et ta wäga kawal ja ettewaatlik on,

See on ka kõik mis mul teile ütelda on. Tõde poolest on jeda wäga wähe."

"Seft on küll, Harry," wastas Holmes. "Enam weel kui ma lootsin. Sinu hoolas tähelepanemine ja weel midagi muud annawad mulle küll nii palju abi, et ma jeda tundmata waenlast oma wõimtu alla wõtta wõin.

Sa pead nitid igal ööl siia jäema, sest et mul sind siin peagi tarwis wõib minna Päewal wõime meie magada, profesori ei ole sul enam tarwis wahti ega walwada. Nüüd ma tean et jee jaadana naesterahwas ennast HARRISE korteris warjul hoiab. Nad hakawad nüüd warsti jälle tööle.

Harry waatas uskmataalt meistri otja, nagu oleks ta ütelda tahtnud, et Holmes liiga enneaegu jeda räägib.

"Ja kui nad aga siia enam ei tule?" küsis ta, "mis siis?"

"Küll nad tulewad," jai ta wastuseks. "Selle peale ole julge, Harry Nad tulewad nimelt. Enne pean ma ühte jündmuist ära ootama, millest ma arwan, et jee peagi kätte jõuab. Kõik näitab jelle peale tähendama, et need wiletjad kelmid nüüd weel wiimist Walpole wõju tahawad hukka jaata. Mina arwan jeda kindlaste, et neil jellega juur rutt on. Küll ja pärast neid põhjusid minu juust kuulda jaad."

"Kas jee tallipoisid ka ära on tapetud?" küsis Harry.

"Linnatehes räägiti, et üks mees loosis ära on jurnud, kas krampidesse wõi jüdame rabandusesse."

"Jah, jeda usuwad ja arwawad küll inimesed, wastas kuulus jalapolitseinik. "Mina aga tean palju parem, mis haigusesse ta on jurnud. Mina olin minewal ööl jurnu juures ja otjisin teda läbi. Raua aega oli minu waew asjata, kõige wii naks, kui ma oma otjiniist juba tahtjin järele jätta, leidjin ma mehe kaela küllest ühe pisukese punaka märgi, mis otjegu nõela piste ase näitab olema.

See ongi mehele jurma jaatnud. Mitte koke, waid umbes weerand ehk poole tunni pärast.

Kes teab, ehk leitakse jee koht Edinburgis ülles, kus jurnukeha hooljast läbi waadetakse, kuid kahtlane on, kas keegi jelle peale rõhku paneb. Ka wõib jelle aja sees jurnu keha juba mädanema hakata. Uju mind, Harry, jelleks on jällegi wäga kuustlikult walmistatud kihwti tarwitatud, mille tagajärg jurm on. Nüüd

pean ma tingimata oma tegewust algama, sest nüüd tuleb järg Mabel Walpole kätte. Mina arwan, et nad järgmistel päewadel jeda nut mõrtsuka tööd püüawad forda jaata."

Kohe jelle peale lahkus Harry oma kuulja meistri, Sherlock Holmese, juurest kes uueste wana losji läks, kus ta peagi jelle pimeda käikude wahele ära kadus.

8. peatükk.

Ehmatuse lõnum.

Kuusa ilmade tõttu, mis kauemat aega juba wältasiwad, jaatis Mabel Walpole juuremat jägu päewa losjipuiestikus ja järwe ümbruses mööda.

See ei olnud noorel neil sugugi meeltnööda, et poliitsei ametnikud tema ümbruses wahti pidašiwad. Need katsusiwad endid temast nii kaugemale hoida kui see wähegi mõimalik, siisgi pidiwad nad ikka, nii lähedal olema, et nad iga ühte selgesti näha wõišiwad, kes neiuale lähenes.

Gordon jai jelles arwamises weel enam kinnitud, et wäljaspoolt neiuale misgit hädaohtu ei ähwarda. Ta laskis Mabeli ainult jellepärast walwata, et ijeeneje tapmise mõtted temast täiesti ära wõišiwad kaduda.

Sagedasti tuli ette, et ümber kaudjed küla inimesed losfis marju ja kõikjugu muid jõögi kraami müümas käišiwad.

Ühel päewal, kui Mabel oma tuatudrukuga parajaste losji puestikku pidi minema, astus neile puiestiku wärawa wahel üks paljajalgne poisike wastu, kellel kema korw käes oli, mis roheliste lehtedega pealt kiini oli kaetud.

"Mis ja tahad?" küsis tuatidruk, kes Mabelit jaatis.

Wastuse asemel tõstis pois ettewaatlikult mõned rohelijed jehed üllesse ja näitas neile korwi šiju.

Korwis oliwad wäga kallid puu ja kauna wiljade joridid, mis neiuale otje wastu naeratafiwad.

„Stnst ja need oled kätte jaanud, poisjs?“ küsis Mabel kõige junrema imestufega. „Need ei ole fiin karedal Schotti-maal mitte kaswanud?“

„Ei,“ wastas poisjife. „Mina jain neid ühe naise käest, kes mulle ütles, et ta haige on, ja sellepärast ise ei wõi losji tulla. Ta on jeda aja wilja oma jugulaste käest, kangelst löunamaalt jaanud, mida ta parem ära müüja tahab, et nende eest natuke raha jaada. Ta jaatis mind jelle pärast losji, jest ta arwas, et fiin neid ostetakse.“

„Dõe poolest, ma ostan ära,“ ütles Mabel imestufega kallist ajawilja filmitsedes.

„Miijugust puuwilja ei ole ma kauaega enam laual näinud ega maitfnud. Jah, ma wötan nad ära. Nad wõiwad täna meie lauda ehitada. Wana onu jaab jelle üle wäga imestama, et ta nii warajel ajal juba wärsket puuwilja wõib maitfeda. Ma wötan need kõige korwiga, mis ja nende eest fiis tahad, wäike mees?“

Poisjs nimetas koguni odawat hinda, kuna ta jelle üle ütlemata rõõmus oli, kui Mabel temale juure kuld raha andis, mida ta waeje naise kätte kästis wiia.

Kuna Mabel ühe iste pingi peale istus, kandis tuatüdruf korwi losji.

Kui ta parajaste ühest pöesast mööda läks, tundis ta, et keegi tema käest kinni wöttis.

Wälgu kiirufega sirutas pöesastikuft käji wälja ja tõmbas ehmatanud tuatüdruku pöesasse.

„Urge tehke mitte healt,“ ütles jügaw mehe heal, „kui teie losji preili teile wähegi armas ja kallis on.“

Tuatüdruf nägi wöerast, lahja näoga meest oma ees jeisma, keda ta jugugi tunnub.

Jääralik mees aga kunnardas tema poole ja jofistas temale mõned jönad lörwa jisfe.

„Mis,“ kogeldas tuatüdruf, wõi teie olete — herra —“

„Urge nimetage mitte nime,“ ütles wöeras kärmeste wahel. „Andke see korw minu kätte!“

Düdruf täitis kohmetult käsku, kuna mees ajawilja korwist wälja wöttis ja lehtede alla mattis.

Eiis täitis ta korwi lehtede ja jamblatega jälle täis, et jellest aru ei pidanud saama, et seal enam wilja sees ei olnud.

„So, nüüd astuge pöesast jälle wälja,“ ütles ta. „Ja

wiige see korw oma käskjanna tupp. Rõige muu asjaga ei et ole teil midagi tegemist. Kui teie midagi mõistmataalt teete, siis wõib see teie losji preili elu maksta.

Et teie minu nime olete kuulnud, siis teate ja wõite jeda juba ifegi arvata et siin mitte nalja ei ole. Tehke mis mina teile olen ütelnud. Rõik muu on minu asi."

Tuatiudruk oli mõistlik inimene ja oma käskjannale truu.

Ta hakkas wiist nüüd ifegi aimama, et korwis olewa aia wiljaga midagi ifeäralist pidi olema. — Ta läks rahulikult losji, kun1 wõeras põejastikku jäi.

Mabel aga istus kunni õhtuni puiestikkus ja ootas oma onu tagasiitulikut, kes jällegi profesjor Harrije juurde oli jõitnud.

Wana lord tuli täna weel hiljem kui muidu, mispäraft ta ennaft oma wennatütre ees wabandas, jefst et tal sõbra juures pijut rohkem aega oli läinud.

Siis istus ta weel natuke aega pingi peal ja filmitfes Mabeliga järwe, mis tajane kui peegel oli.

"Täna õhtu panen ma julle midagi ifeäralikku laua peale," ütles noor neiu. "Mõtke ometi, mina ostfin ühe wäikefe poi-
fifeje käest wäga ilusat ja küpse puuwilja. See peab julle täna õhtu hästi maitjema."

Mac Gordon oli parajaste losji tulnud, et oma tupp minna. Kui ta aga ukse lahti tegi ja tupp astus, kargas ta sealt tahtmata tagasi.

Tema ees seifis, nii kui maa jeeft wälja kaswanud, Sher-
lock Holmes, kes kohmetanud politsei inspektorile pealiskaud-
jelt kätt andis.

"Kuda teie jia, minu kambrisje jaite?" kogeldas inspek-
tor. "On midagi ifeäralikku ette tulnud?"

"Peaaegu oleks küll midagi ette tulnud," wastas Sherlock
Holmes rahulikult. "Onne kombel trehrasin mina aga lähe-
dal olema. Ütelge herra Gordon, kas teie jeda sugugi tähele
ei pannud, et noor neiu, keda teie peate wahtima, aiawilja
ostis?"

"Mis jellest, rikas warapärijanna ostab jagedaste waeste
inimeste käest ühte ja teist," wastas inspektor üksna ilma jüü-
talt. "Selle juures ei ole ju midagi ifeäralikku. Mina nägin
jeda küll, kui preili jelle paljajalgje waewalt kahetja aastafe

poisikee käest puuwilja ostis. Ega siis see poisike ju midagi kurja ei võdi teha?"

Poisike küll mitte," vastas Holmes tõsiselt. "Pois oli täieste ilma süüta, aga ma mõtlen selle peale, kes pois'i müüma jaatis.

Nüüd on mul ometegi trump käes," nende sõnadega tõnbas Sherlock Holmes mõned marjad taskust välja, "aga jeda mõtlen ma koguni ijeäralisel viisil välja mängida. Minge lordi juurde ja paluge teda siia tulla. Ma tahan wana heraga juuisonal rääkida."

"Kas mina ei võiks jeda mitte muretjeda?" küsis Gordon ägedalt, sest et tal juba jälle kade tuju peale tuli.

"Tehke, mis ma teile ütlen," vastas Holmes niisuguse healega, mis ühtegi wastu rääkimist ei jallinud. "Kui teie jeda ei taha täita, siis lähen ma ise lordi juurde mis inimeste tähelepanemist aga võiks junnitada. Senni ei ole mind siin keegi näinud ja oleks ka palju parem, kui nad mind edespidi ei näeks.

Rutsuge lord siia, sest et praegu inimeste jurma ja elu kaalu peal on."

"Ma lähengi juba," vastas politsei inspektor.

"Mina ei või aga jellest loust midagi aru jaada. Kui teie jellega eksite, armas Holmes, siis pejen mina omad käd ja katsuge teie ise oma juuga walmis jaada.

"Mina wotan terve wastutamiise oma peale, nüüd aga minge ruttu ja tehke nii et teenijad midagi jellest teada ei jaaks.

Kümme minutit hiljem astus lord uksest sisje ja waatas uudishimulikult kuulja mehe otja, kellest ta nii palju juba oli ku ulnud.

Ta tahtis Sherlock Holmejele midagi meeldiwat ütelda, mida kuulus jalapolitseinik aga wiisakalt tagasi tõukas.

"Sir," ütles ta auupakkliku kumardamisega juttu alustades, "mina olen teie ja herra Gordoni joowi järele miis Mabel Walpole walwamiist oma peale wõtnud.

Praegu ei haffa ma nendest wiimsetest juhtumistest, see on nendest mõrtsukatöö plaanidest, mille ohwriks mina pidin langema, mitte enam pikemalt jeletama —

Lord ja inspektor pörkasiwad ehmatades paar jammu tagasi.

"Mis, mõrtjuka tööd?" hüüdis Gordon.

"Ja muidugi," naeris Sherlock Holmes. "Eks ma ju

Jel korral Londonis ütelnud, et teie wõeruskäik mulle elufardeva-
tawaks jaab, millega ma ka jugugi ei ejiinud.

Dallipois Hopkins langes minu ajemel. Teda oliwad
kurjategijad Sherlock Holmeseks pidanud."

"Aga — seletage jellest meile ometigi ka!" hüidis lord.

"Selleks ei ole praegu aega," wastas jalapolitseinik.

"Sir Walpole jõõb nii kui illa oma wenna tütreaga selt-
jis õhtu jõõki, jeal juures maitseb ka mijs Walpole puuwiljast,
mis ta wäikeste poisi käest ostis. Dõjel aga jureb mijs
Mabel ära, ja teie jaadate wiimaks noore neiu furnukeha
losji ritteri jaali nagu teie esivanemad niijugusel korral
on teinud.

Mac Gordon waatas kohmetanult Sherlock Holmesi otja,
keda ta peast rumalaks läinud arwas olema. Ka lord ei mõ-
telnud palju tõisiti.

"Minu wennatiitar peab ära jurema?" ütles wana herra
wiimaks pearaputamisega. „Herra Holmes, ma ei jaa teiest
enam aru!"

"Jah, tema peab jurema — kuid üksnes pealiskaudselt,"
wastas Holmes uueste naeratades.

"Teie peate losjisi jutu wälja tegema, et mijs Mabel õõ-
jel ära on jurnud. Redagi inimest ei tohi furnukeha juure
lasta. — Mitte arstigi. Ruda teie oma wana tohtriga wal-
mis jaate, jätan ma teie ja herra Gordoni hoolets, kellele ma
weel mõnda tõisi juhatusi annan.

Teie ise, Sir Walpole, peate nähtawa jiidame kurbtusega
oma tuppä minema ja mitte kedagi oma juure lastma. Teie
peate ka jelle eest muretsema, et profesjor omas juwemajas
jellest aegsaste teadust jaab. Hädaste tarwis ei ole jeda küll
mitte, aga mis parem, on parem. Sõnumi wija ei tohi ka
jeda äraunustada ütlemast, et wiimise Walpole wõjule wana-
aja kumbe järele kallis juguwõja ehe, mis miljonid wäärt on,
furnu kirstu kaaja pandakse. Arge unustage midagi minu õpe-
tustest, alles siis wõin ma oma wiimist lõõki neile anda, mis
neile libasje ja luusje mõjub."

"Ja siis," siin jurus Sherlock Holmes oma healt lausa
jostistamisjeks. Ta rääkis lordiga juure waimustusega, kes ha-
katuses ühte lugu pead raputas, siis aga juba tähelepanilikuks
jai ja wiimaks kõigejuurema imetspanemisega kuulust meest sil-
mitjes. Umbes pool tundi oli nende jutt wältanud.

Wiimaks läks wana lord oma tubadesse.

Rejt õõ ajal aga läks korraga lugu lahti.

Wana lordi heal jai kuuldawaks. Inimesed aeti magamast ülesse.

Läbi losji kõlas hüüe :

„Hirmus lugu on jälle jündinud,“ hüüdsiwad teendrid üheteisele. „Müis Mabel Walpole lamab jurnult, külm ja kõwa oma ajeme peal. Lord on oma eluruumidesse läinud ja ei näita ennaft enam kellegile.

Preili tuatüdruk aga nutab omas kambris. Kurbtus walitjeb igal pool.

Suwe majas.

Zuba hakkas pimedaks minema, päike oli juba ammugi looja läinud.

Professori maja akende ees olivad pakjud kardinad, sest et see, mis seal tehti, päikese valgust kartis.

Kui tema mõlemad teendrid oma päewa tööga valmis said, võisid nad rahuga koju minna, sest et professor Harris jeda ei tahtnudgi, et keegi sinna kauemaks ajaks pidi jääma.

Professor seisis ühe klaasist wärgi ees, millest sinakas suits wälja kerkis, kui tema selja taga korraga üks tajakeste lahti läks.

Harris oli aga iluja naesterahwa tulekut kohe märkanud. Ta pööras ennast tema poole ja küsis:

„Kas nõnda wara juba, Lucie?“

„Kas ma siis sinu arwates wara tulin?“ oli wastus.

„Mistal meie tööle läheme?“

„Enne keskööd ei tohi meie midagi ettevõtta, aga anname jelleks weel kaks tundi aega, siis võime meie jelle peale täieste julged olla, et meid keegi sinna eksitama ei tule.“

„Üleüldse, minul ei ole ka suurt midagi kartta sina oled ju...“

„Tahad ja jeda minu kaela ehk üksi ajada?“ ütles naesterahwas korraga wihast wälkuwail silmil. „Tah, mina olen jeda küll teinud, aga sina oled ju ometi jelle teo sünnitaja ja ija, sest ilma sinu abinõudeta ei oleks mina midagi wõinud korda jaata.“

Müüd pead ja aga minu päralt olema; sina pead mind omale naiseks wõtma, sest et ja mind ära oled eksitanud.“

„Ja muidugi, minu kallid Lucie,“ wastas professor Harris, kelle nägu otse jaatanlik oli. „Mina olen jeda lubanud,

mina saan ka oma sõna pidama. Aga enne seda pead ja veel ühte minu soovimist täitma. Sa pead mulle üttelema kus see surunud lossi walitseja on kes kõigest minu ettevaatusest hoolimata wana lordile hoiatuse jättis. Ütle, Lucie, kas ja selle mehe lossis ära tappid? Kui se nõnda on, siis arwan ma kindlaste, et sul teda mitte aega ei olnud enam maha matta? See õõ oli see lord liiga walge. Kuhu ja tema jurnukeha panid ja niisama ka testamendi, mis lossi walitseja hoiu all oli.

"Seda ütlen ma sulle pärast meie pulmi, mu kallid," wastas naesterahwas. "Selle testamendiga hoian ma sind kinni, sest et sul teda hädaste tarwis läheb, kui ja Walpole hullaläinud jugulase käest juurt jummat wälja tahaksid pressida, kes sinu abil kõige selle määratu rikkuse pärijaks wõib saada.

Profesjor Harris hakkas pilkawalt naerma.

"Mis siis kui ma ennaft aga sinuga ühendada ei taha?" küsis ta. "Kui näituseks ma oma priiust alles tahan hoida?"

"Siis ei saa ja ka seda testamenti mitte," wastas Lucie. "Alma jelleta ei wõi ja selle kahtlasele jugulasele Walpole pärandust mitte muretseda ja sellepärast ei anna ma testamenti mitte enne sulle kätte, kui ja mind omaks naiseks oled wõtnud.

Ma tean et sul testament wõltsimiseks tarwis on. Sa tahad lahutuise teaduse abil ühte oja testamendi siinust nägemataks teha ja selle ajemele tõised sõnad kirjutada. See ei ole muidugi weel mitte pea põhjus. Oma kelnuke kunsti abil oleks kerge asi igasugust testamenti teha. Praguwel korral on sul aga weel midagi muud tarwis. Sa ei tea peast mitte neid pitsereid ju templifid järele teha, mis testamenti jeaduslikuks tunnistatakse ja selleks on selle algus dokumenti tarwis. Profesjor Harris pani käed rinna peale ja wahtis mõteldes oma kaasturjategija otja.

"Mina ei ole kedagi inimest tapnud, alustas ta oma juttu. "Kes wõib seda tunnistada ehk tõeks teha, et mina see olin, kes seda sulle ülesandeks tegi, kes sind rahaga aitas, et et ja oma eelmärgile wõisid jõuda. Sina ei olnud küll tõega muud midagi kui minu tööriist, mille tagajärjed nüüd aga sinu kanda on. Ja kas mina seda tean, mis sinu ja nende noorte lordide wahel kõik ette on tulnud? Kas ja ei wõinud ka nende armuke olla?"

"Edgar, hoiu ennaft," jähistas naesterahwas. "Sina oled mind ekstelele jaatnud ja jina olid ainuke, keda ma ar-

mastan. Mina olen oma alatut oja ainult meeletu kirde pöhhujel mänginud, et aga sind üksnes omale jaada.

Kui lord Arthur meid sel ajal vaatamas käis, õppis tema meid tundma —

„Tema jooksis kui narr sinu järele,“ ütles Harris pilkawa naeruga. „Sa mängisid oma oja tõesti hästi.“

„Ei olnud sugugi ime, et noor lord sinu mängu palawaks armastujeks pidas jest et teie üheteisega palawaid armastuje kirjasi wahetasite, üheteisega jalajas koos käisite, kunni see päew tuli, kus ja teda koeraga jahi peal ülesse otsisid. Siis, professor Harris tegi lühikeste liigutuse käega, kas ei ole tõsi Lucie, üks kriips, mida ta ei teadnud märgatagi, nagu kibumitja olla torkamine. Ja siis, mõne minuti pärast — läks kõik filmade ees mustaks, tal ei olnud enam võimalik kor dahi healt teha. Uhe jõnaga lord oli kunstliku kihwti mõjul nagu wälguft tabatud surnud kuna fina temale püsijst laengu näosje lastsid ja siis oma teed läksid.“

„Jah seda kõik olen ma sinu käsu peale teinud,“ ütles naesterahwa läbi hammaste, pikamisi lähemale astudes,

„Siis tuli Lord Roberdi kätte kord, „rääkis professor edasi. Sellega algas jeejama mäng, kuid ainult natuke tõistmoodi, mis torni kambris kihwtise kriipsutmiiega, surmaga ja ülewelt maha tõukamijega lõppes.“

„Pea juu,“ kostis Lucie.

„Sina oled need plaanid sepitsenud ja mina kui töörist neid täide saatnud, Sina kannad jedajama süüd mis minagi. Ega minagi enesejt kuskil jälgi ei ole jätnud.“

„Seda ma tean,“ wastas Dr. Harris, „see oli ka sinu õnn, Sherlock Holmes oleks muidu warsti kaunul olnud Aga niipalju kui ma seda tean, ei toppinud ta jeeford oma nina mitte jra.“

Mõne aja pärast tuli kolmandama ja jeeega ka wiimse lordi kätte järg. — Lord Charles, kes oma wendade jaladus- test kõigewähematgi ei teadnud, armastas sind ju narri moodi, Lucie, see oli otse hull julgus, et ja puiestikus tema elu wõtsid ja siis tülili liikajid, kus haugid tema nägu pidiwad ära rikkunud olema.

„See oli õhtune aeg, kus kedagi puiestikus ei olnud,“ wastas Lucie pahajelt. „Mina ei ole kellegi narr. Ma waatafin enne hooliga igale poole ümber.“

"Wiinne tükk oli julle otje lapjemäng," ütles profesjor Harris oma juttu lõpetades. Mabel Walpolega oli jul kerge walmis jaada. Imelik et ta üksipäini seda puuwilja jõi; kuna ma kindlaste arwasin, et wana lord ka sellest oja pidi jaama. See ei tee aga wiga, sest et wana mees meile wähe raskust wõib teha.

Nüüd on aga riiust juba küll, mine parem mõneks tunniks weel puhkama; nüüpea kui mul jind tarwis on, küll ma jind siis hiian."

Wana ritteri jaal.

Losji tornides lehwitafiwad mustad leina lipud pooles mastis. Hiigla suur ehitus näitas otse kui jurnud olema.

Kõik losji inimesed olivad rõhutatud ja kurwad, nad ei teadnud isegi, kuida see hirmus õnnetusjälle oli tulnud.

Ühtegi inimest ei lastud miis Mabeli eluruumidesse, mille uksti herra Gordon ja neli tõist poletjeiametnikku hoolega walwafiwad,

Kedagi wõerast ei wõtnud wana lord wastu, kes oma ojawõtniist temale oleks awaldama tulnd.

Pea toodi puujärf ja miis Mabel jängitodi sinna puhkama.

See oli imelik rong, mis wastu õhtut wana ritteri jaali poole liikus; kõige ees käis Gordon, siis tuliwad puujärgi kandsjad ja losji teenrid, kelledel küindlad käes olivad. Ka politjeiametnikud olivad jaatjateks.

Tähendatud jaal oli weel kaunis heas korras, üks ainuke aken oli aga katki, mis torm ära oli lõhkunud ja ajapunduje pärast ei olnud ära parandatud.

Alna läbi olivad kõkullid, nakhhiired ja muud sellejarnased linnud jenna fiske peajenud.

Katkise afna lähedal seisis puujärgi raam, mille peal juba mitmed aastajajad Walpole perekonna jurnufirstud olivad seisnud. Selle peale tõstfiwad nemad ka nüüd puujärgi.

„Kas meie küindlad kohe põlema juitame?“ küjis teener inspektor Gordoni käest.

„Ja muidugi kostis see. Küll Jim jeda toimetab.“

„Kui wargad jeda teaks,“ ütles teener katkise afna peale tähendades. Aga fiin lähedal ei ole niijuguseid inimeisi.

Schotlased on õiglane rahvas. Nii paju kui keegi mälestab, ei ole siin veel wargust ettetulnud. Suurtes linnades, nagu Londonis, Pariisis ja Berlinis ei tohiks ilmasgi niisugust kallist puusjärki kottise aknaga majasse panna.

Gordon rääkis wana Jimiga veel mõned sõnad, kes selle kohta aga mitu korda pead nikutas.

„Mitte enne kui tunni pärast,“ jostistas Inspektor. „Nii kaua laise kõik waguši olla, alles siis pista mõned küindlad põlema.“

Suur raud uks pandi jeeftpoolt juure jämeda riividega finni. Tähendatud uks kaitstes jaali wälimise koridoride poolt.

Peagi walitjes juures ruumis pilkane pimedus, muud kui öö kullid ja teised öö linnud lendasiwad seal wuhinal ringi.

Umber poole tunni pärast tuli Jim uuesti tagasi ja jüitas juured waha küindlad põlema.

Jmelikul wiisi ei näitanud wana teener jurnut jugugi kartma, ehk ka küll tema, nii kui kõik Schotlased, wäga ebauisli ioli.

Wana mees tahtis veel ühte ja teist, kuna ta oma ette arusaamata sõnu pmiises, mis aegamööda ifka jelgemaks läkšiwad:

„Niisugune kawalus!“ tuli tema juušt kuulda-wale, siis läks ta jälle ära ja keeras juure raud ukse oma taga lukku.

Tund läks tunni järele mööda. See wõis küll üksnes tulede jüi olla, keda tuul liigutas, et paar juurt raudset sõjamehe kogu liikuma näitawad.

Omategi kõlasiwad wiimaks kaksteistkümmne pörisewat lööki ülewelt losši tornist. — Selle järele kostis wäikeje linna kiriku tornist kaksteistkümmend heledamat lööki wastu.

Hädaste oli wiimne kella helin lõppenud, seal kuuldi ühe ukse poolt krabinat.

Keegi katsus ust lukust lahti teha, mis temal ka wiimaks õnnelikult korda läks. Korraga pragises uks ja järgmisel filmapilgul lipsas üks mantli fisse mäsiitud kogu uksest fisse jaali.

Sisjetulija jäi filmapilguks seisatama ja kuulatama. Siis tõttas ta juurte sammudega rauast ukse juure ja lükkas jellele pilamisi jeeftpoolt riivid ette, kuna ta veel ifka ümber filmitjes.

„Minu tähelepanemised on õiged,“ pmiises jee näokat-

tega kogu. „Puusjark jäeb wana aja kombe järele siia ja nagu näha, ei ole nad wahliisidgi puusjarki juurde pannud. On aga narrid küll! Eõepoolest, see läheks parem õnneks, kui ma seda oleks lootnudgi. Holmeje maske tallipoisi näol oli ju wäga rumalaste wäljamõeldud. Nüüd wõib ta jurnukeha Edinburgi jurnumaja lahtilõikamise lauda ehtida. Tema tegi seega Luciele jeda asja palju kergemaks. Paganu pihta! Zuba see nais-terahwas on ka siin!”

Lord Walpole oleks wäga imestanud, kui ta nüüd saalis oma suurt õpetlast ja professori wargana ja mõrtsukana eest leiaks, sest rääkija ei olnud tõesti keegi muu kui professor Harris.

Wäikeje ukje juures, mis Dr. Harris lahti oli jätnud, seisis weel üks teine, mantli sisse mäsjitud kogu. See oli üks naisterahwas.

„Sa oled juba siin, Lucie?“ jostistas professor Harris, kelle nagu wäga wihane oli.

„Magu ja näed,“ kostis naisterahwas weel ühega, mis wasturääkimist ei näitanud jallima.“ „Sina ütlesid mulle et ja alles kella kahe ajal siia tahad tulla. Et asi kindlam oleks, olen ma ka warem tulnud, ja see oli hea, rii kui ma seda näen. Jah, wäga hea, sest muidu oleks ma wäga kergesti wõinud pisut hiljaks jääda.“

„Lucie, ja jaadana naene,“ jostistas professor.

„Kas ja jeda ei mõtlegi, et ja sellega meie mõlemate kaela juurt õnnetust wõid jaata?“

„Sina wõid niisama suurt õnnetust jälle minu peale jaata, et ja siin kija ja kära teed.“

„Õkullid aga on wäga rahutumad,“ ütles Lucie ülespoole waadates.

„Selle juures on põlewad küinlad süid,“ wastas teine, kuna ta oma kõrwa wastu raudust jeodis.

„Kõik on wait ja rahulik, aga nüüd weel kord, Lucie, kus on jee jurnud losjwalitseja, ja testament? Ma pean jeda teada jaama.“

„Seda ma julle praegu mitte ei ütle,“ andis Lucie wastuseks. „Enne täida oma lubamist ja wõta mind naiseks. Siis ma kauplen sinuga edasi. Enne ei jünni aga midagi, ja testament jäeb sinna, kust teda üksigi üles ei leia, sina kõige wähem.“

Professor Harris, kes muidu külmawereline mees oli, jurus wägise wihast wannet tagasi.

„Küll ma find selleks oskan jundida,“ hüüdis ta ärritatult.

„Sinu jõud ei ole minu jõuu vastu midagi. Sa tunned minu hiigla rammu. Ütle mulle filmapilk. Ma wõin selle peale kihla wedada, et ja testamendi siia jamasje kuhugile oled ära peitnud.“

Ühe hüppamisega kargas ta Lucie juurde, kuna ta sealt aga ehmatusega tagasi pörkas, kui ta naesterahwa paremas käes hiilgaivat asja nägi.

See oli põue oda, mida Lucie jammeti tupest wälja oli tõmbanud, põueoda, mille teraw ots kollakat karwa awaldas.

„Pane see kardetaw riist ära,“ käskis professor, ehk anna filmapilk ta minu kätte!“

„Oh ei, minu kallike,“ wastas naesterawas pilkawalt.

„Seda tapariista oled ja mulle ise annud, aga tagasi ei saa ja teda ilmasgi enam. Kolm Walpolet on see nuga juba teise ilma jaatnud sinu põrgu wedelikku läbi.“

Ara karga ühtegi nii häkiste minu poole, ütlen mina sulle.

See wõib find kudagi moodi kriimustada, selle tagajärjed on sulle ju tuttawad.

„Oh ma narr ja jõe,“ ütles professor. „Kui ma seda oleks aimanud. Mul pidi kedagi olema, jest ükski ei jaannd kõigeega walmis. Narr on tõeste see inimene, kes naesterahwa kätte ühe niisuguse kardetawa asja ufub anda!“

„Hah, nüüd on kahjatsemine juba liig hilja,“ ütles Lucie pilkawa naeruga. Ka minul oli tarwis kõiki pidi enesele üht abinõuu otstida, millega ennaft jelle mehe vastu kaitseda, kes Amerikas kõige kardetawam kurjategija oli.

Tõepoolest Edgar, siin oled ja küll õpetatud mees, jest sinu teadus on tõesti juur, aga kui inimesed jeda aimaks, milleks ja teda tarvitad. Mind wõid ja tänada, et ma find weel õigel ajal oskasin Sherlock Holmesest wabastada. Kas ja siisgi jelle peale ka julge oled, et see tallipoisj tõesti Holmes oli.

„Ja muidugi,“ wastas professor pahajelt. „Mina päriin jelle üle esmalt hoolega kõik järele. Peale nende politseiametnikkude, kelle üle ma üksnes naeran, ei olnud siin kedagi teist wõerast, kui see tallipois, kes nii järsku siia ametisje sai wõetud. Ma olen jelle juures kindel, et tema jee Sherlock Holmes oligi.“

„Mina kartsin Sherlock Holmest palju enam,“ ütles Harris tuskajelt. „Kui Mac Gordon teda uuel ajal üles otsis, siis tahtsin ma teda nii ruttu kui võimalik ära hävitada, mis mull mitte aga korda ei läinud. Nüüd on ta ometi langenud. Sellepärast, Lucie, weel kord, ütle kus testament on!“

„Seda ma ju ei tee,“ vastas ta väikest, kardetawat sõjariista oma sõrmede wahel hõljutades. „Sellepärast ei ole ja ka praegu mitte siia tulnud. Sa tulid perekonna ehet ära wiima, mis siin puujärgis seisab. Aga seda ma ütlen sulle, et ja teda minuga pooleks pead jägama. Mina tean, et sul hädaste raha on waja, jest et ja kõik juba ära kulutanud oled. mis ja Amerikast kaasa wõtjid, kuna ja nendest Walpole Amerika jugulastelt ka ennem midagi ei saa, kui nad pärandust kätte on saanud.“

„Pea kinni,“ ütles Doktor. „Mitte nõnda kähku, Lucie. Enne pean ma seda selgesti teadma, kas jeal vastas, uues lossis, ka kõik waguji. Ma teen jelle raud ulse ettewaatlikult lahti ja otsin kõik koridorid läbi, et selgesti teada saada, kas siin ligidal on inimesi wõi mitte. Ime, et nad puujärgi juure wahtijid ei ole pannud.“

„Noh, neid oleks ja ju wõinud uimajeks teha, ehk magama uinutada, millest nad ilmasi enam ei oleks ülesse ärkanud. Ma tean, et ja chloroformi pudeli kaasa wõtjid. Sa oleksid wahtide juure pugunud ja nendele chloroformi rätikud, kas nina ees hoidnud ehk pähe wiskanud, jest jelle peale oled ja ju esimene meister.“

„Seda ei olnud tarwis, ja see oli ka nõnda parem,“ vastas Harris. „Nüüd aga lähen ma järele waatama, kas lossis kõik juba rahuliste puhkawad. Siis teeme puujärgi lahti, milleks mul tarwilised riistad kaapas on.“

„Mine aga, mine pealegi,“ ütles Lucie ijeäraliku naeratamisega, „mina jäen siia sinu tagasitulemist ootama.“

Professor oli wahel ajal juba raudukse juurde läinud, lükkas riigid eest ära ja kadus pimedusesse.

Waewalt oli ta ära läinud, kui Lucie puujärgi juure astus, mida ta tähelepanelikult filmittes.

„Kirstu kaas ei ole sugugi kinni naelutatud,“ pomises ta imestades. „Tarwis rutata, enne kui Edgar siia tagasi jõuab. Mida enam see mees minu wõimu all on, seda parem. Selle ehte wõtan ma terwelt omale, kuna ma oma kardetawa odaga ennast kaitjeda wõin, et Edgar seda minu käest ei saa ära wõtta. Siis peab ta mind omale naisteks wõtma.“

Wälgu kiirusel wiskas ta oma mantli seljast maha ja tõmbas taskust kruupeitli wälja, mille abiga ta firstu kaant fergitada piidid.

"Üks raks, ja kaas lerkis ülesse, kuid mitte kruupeitle abil, waid koguni teisel põhjuel. Wuujärgist tõusis juure, lahja mehe kogu esiteks istukile ja hüppas wälja. Lucie taganes firstu juurest eemale tahtis põgenema pista.

"Olen ma sind kurjategijat ometegi ükskord kätte jaanud?!" hüüdis kohutaw heal Lucie selja taga. Müüd alles pead ja Sherlock Holmest tundma õppima!" —

Lucie jooksis nii ruttu kui wõis. — Paari jammuga aga oli kuulus jelaolitseinil tema kannul, kui Lucie parajaste nende raudriietega ritterite kujude warju tahtis põgeneda, mis seina najale püsti oliwad seatud, kus nad endid oma suurte mõetade najale toetades endisid ritterid kujutasiwad.

Sinna jäi ta seisima. Üksi fusistamise jarnane heal tungis ta huultelt, kuna ta omad käed wälgu kiirusel kleidi taskudesse pistis.

Kardetaw terariist wälkus ta paremas käes, kuna ta pahas käes üht rewolwrit hoidis, mida ta Sherlock Holmese kohta seadis.

Ta oli aga jelle mehe karmust ja osawust liiga wähejeks pidanud. See mees ei wiivitanud ega annud oma wastasele jelleks enam aega ega mahti, et ta oma kaitse riistu tarwitada oleks jaanud. Osawaste haaras ta parema käega Lucie pahemast käest kinni ja tõstis seda otse ülespoole, kuna sel filmapilgul wali, piitsaplatju jarnane rewolwri paul kõlas.

Pahema käega wõttis ta ühtlasi naesterahwa tõisest käest kinni, milles jee kardetawat oda hoidis. Nõnda jurus ta teda tagurpidi tagasi, kuna Lucie kõrwale põikleda piidid.

Pangu kargatamise järele lendasiwad öölinn ud ümber ringi ja otsisid wäljaminekuks teed.

Sherlock Holmes ja Luitie põrkasiwad wastu alust, mille peale raud riietes ritteri kogu oli ülesse jeatud.

See kaotas oma tafakaalu ja kukkus hirmja mürinaga mõlemate wõitlejate kõrwa maha.

Müitli kujutusel kukkus kiirer peast ära millest jurnu pealu, aukus filmadega, neile wastu hirwitas, kuna raudriiete wahelt furnukere kondid, nähtawale tuliwad.

Kiirer seest aga wares üks lahtine, suurte pitseritega pergamenti rull pörandale.

Asjata katjus Lucie ennast oma wastase raudse kätte wahelt wabastada — hele karjatamine kolas tema huultelt.

Kuna Sherlock Holmes naesterahwast kinni pidas, tuli tema selja taga mees nähtawale, kes jalapolitseinikule jurma-
hoobi andmiseks kätt tõstis.

Professor Harris oli paugu ja karjatamise peale ruttu sinna jooksnud.

Tema nägi filmapilt, kuidas siin lood seisivad. Kui ta siin aega wiinutas, siis oli kõik kadunud. Ta hoidis oma paremas käes kohutawat sõjariista, nõnda nimetud furnuks löbjaat ja tahtis Sherlock Holmest, keda ta filmapilt ära oli tunnud, sellega furnuks lüüja, aga ta oli seda ära unustanud, et kuuljal jalapolitseinikul kõik wigurid juba tuntud oliwad. Ta oli pealetükkija waenlase iga wähematgi liigutamist terajelt tähele pannud. Wilgu kiirusel andis ta omi wrenlasele jalaga tagurpidi kubemesse, nii juguse hoobi, et see walju hoi-
gamisega pikali maha kukkus.

„Harry, tule wälja, aeg on käes,“ hüidis nüüd Sherlock Holmes walju healega, kuna ta rabelejat Luciet weel ikka kinni hoidis, kes otse hullumeelse jõuga Sherlock Holmesega wõitles.

Ühe ritleri raud riie, mis juba ennemalt näitas liikuma, hakkas nüüd uuesti wankuma ja otse sel filmapilgul, kui Dr. Harris ennast hirmja needmisega maast ülesse ajas, jündis midagi ijeäralikku.

Ritleri raud riie jai elawaks ja kargas oma aluse pealt maha.

Eh! see küll nõiduslik näitas olema, ei kartnud professor Harris sugugi, sest et ta nõidust ja ebauisku ei uskunud. Hirm-
last wihast üsna lähijedes, tõstis ta omi furnuks löbjaat ja andis sellega ritleri raud kübarale koleda hoobi, mis aga sel-
lele midagi wiga ei teinud.

Harry Taron kes raudriietes oligi, tõmbas juure, rooste-
tanud mõdega kätte ja wirutas sellega omi wastasele pähe, nii et see walju karjatamisega põrandale maha kukkus.

„Tubliste tehtud, mu pojake,“ hüidis Sherlock Holmes, ilma et ennast ümber oleks pööranud. „Nüüd wista oma raud-
riie kus jeda ja teist, aga ruttu. Siitets seo see professor kõ-
waste kinni, siis tule mulle abiks.“

Mina hoian seda metjalist siin nii kaua kinni. Ta ei pea minu käest enam peajema.“

Harry Taron oli higist mürk kui kasji poeg, sest et raudne
ülifond ütle mata raste oli.

Nüüd langes ta kui vihane lõukoer profesjor Garrise kallale, kelle käed ja jalad ta peene ahelatega nii kõwaste finni nõõris, et see ennaft enam liigutadagi ei saanud.

„Kolm Walpolest on see jõletu naesterahwas jelle kihwitatud põueodaga hirnjal kombel ära surmanud. Tema jala jälg ja riide tükk jaawad jelleks juba mõjuma, et nende jüüd selgeks teha, kuna nad meie mõlemate kuuldes ühe teise wastu oma jüüd üles on tunnistanud, ilma et nad jeda ise plekfiwad aimanud, kui tähelepanelikult meie kuulsiime.“

Tajane hoigamine andis jellest tunnistust, et Dr. Harris uueste oma meelemõistujele oli tulnud. Ta raputas hullumeelselt oma ahelaid, et ennaft nendest wabastada.

„Ära waewa ennaft asjata, ja mõrtsukate mõrtsukas, ütles Sherlock Holmes. „Et teie mõlemad Amerikast tulite, jeda tean ma juba ammuigi. Et teie ühe lauge, auutuma, Walpole juguluse kajuks neid hirnmaid mõrtsuka töõsid korda jaatjite, olen ma teie oma juust selgeste kuulnud, Mabel Walpole aga elab, ta ei ole nejd kihwitatud marju ja õumu mitte jõõnud, mida teie temale jaatjite. Ta on priske ja terve, sest see terve surma lugu oli aga üksnes jelleks wäljamõeldud, et teid jeda ennemalt ja kergemalt lõõju meelitada ja kurjateo pealt finni tabada, mis meile ta wäga mõnujaste korda on läinud.“

Wina teadfin, et teil juba raha puudus oli, ja et teie perekonna kalli ehte järele oma roojasid kaja mõtlete firutada. Kõik teijed järele kuulamisjed, minu puujärgis olemine ja minu wahwa abilise raudriiete all ähkimine jaatis jeda kõik hea lõpule. Wina seadfin teile lõõjud walmis ja mõlemad rottid, oh ei, ütleme parem, mõlemad tiigrid langesiwad hammaid kiristades jinna jisse.

Waadake Dr. Harris, nüüd jaate teie ka weel jeda teada, kuhu see wana, jurnud lõõfi walitseja on jäänud, kelle wiimist puhke paila teie nii wäga teada tahtjite jaada. Seal ta nüüd on maas, tema kõõwal on ka see kaduma läinud testament, mida teie mõtlesite mõltsida ja jiiis ülekohtusel wiijil oma kajuks tarwitada.

Teie wiimje wõidu hõiskamise juures teetis Sherlock Holmes teile mõlemile weel hea foolase supi, mille eest teid mõlemaid nüüd wõllas ootab.

Ar 908

Doyle, A.
Kudze... B.